William MacDonald

HARUL LUI DUMNEZEU

William MacDonald

HARUL LUI DUMNEZEU

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 1803 · 4800 Bielefeld 1

Cuprins

Harul lui Dumnezeu

Măreția lui Dumnezeu

Păcătoșenia omului

Bunătatea lui Dumnezeu

Harul Domnului nostru Isus Cristos

Mîntuire prin har - prin credință

„Pentru ca voi să vă îmbogățiți"

Siguranță

Siguranță veșnică

Răspunsul omului la harul lui Dumnezeu

Harul lui Dumnezeu

Să presupunem că ai un fiu în vîrstă de şase ani. Acesta, singurul tău fiu, e toată bucuria şi desfătarea ta. Şi dintr-odată e omorît în chip barbar în faţa ochilor tăi. Cum ai gîndi despre groaznicul ucigaş?

Dacă ai folosi tot ce-ţi stă în putere pentru a omorî pe criminal pentru fapta lui sîngeroasă, acesta ar fi un act de *răzbunare.*

Dar dacă te-ai reţine de la propria ta răzbunare şi l-ai deferi justiţiei, acesta ar fi un act de *dreptate.*

Dacă i-ai ierta totuşi ucigaşului totul, ba chiar l-ai invita să trăiască cu tine pe viitor în casa ta şi l-ai primi chiar să ia locul fiului tău, acesta ar fi un act de *har.*

Da, numai că poate obiectezi că o asemenea ilustraţie e inventată, că e prea departe de realitatea vieţii.

De aceea să luăm un alt exemplu. Să presupunem că ai devenit vinovat faţă de Dumnezeu şi Legea Lui te osîndeşte din pricina acestui păcat la prăpastia iadului. Dacă ar pronunţa acum Dumnezeu sentinţa, nu te-ai putea plînge de osîndă, deoarece ai primi exact ce-ai fi meritat.

Ce-ai gîndi însă dacă Dumnezeu Şi-ar trimite pe singurul Său Fiu ca să moară ca Substitut în locul tău, ca prin moartea Lui să ispăşească vina păcatelor tale? Ce-ai gîndi dacă Dumnezeu ţi-ar oferi viaţă veşnică - complet pe gratis - ca un dar pentru faptul că-L accepţi pe Fiul Său ca „purtătorul păcatelor tale"? Şi ce-ai gîndi apoi dacă Împăratul împăraţilor, Domnul întregului univers te-ar ridica la Sine chiar ca pe un fiu, te-ar duce în casa părintească în cer ca să trăiască acolo cu tine toată veşnicia?

Cum ai numi aşa ceva? Există doar un cuvînt ca să descrie un asemenea procedeu: *Har!*

Şi tocmai aceasta face Dumnezeu. Ilustrarea de mai sus este pătrunzătoare şi valabilă, căci corespunde realităţii. Dumnezeu arată păcătoşilor nelegiuiţi care cred în Fiul Său, în Domnul Isus, har neasemuit şi nemărginit!

Ca să înţelegem mai bine ce înseamnă harul lui

Dumnezeu, să facem mai întîi cinci constatări simple şi apoi să le explicăm mai pe larg:

1. *Harul este îndurarea nemeritată a lui Dumnezeu faţă de nişte păcătoşi care merită contrariul.*

2. *Harul lui Dumnezeu oferă tuturor care-şi pun încrederea în Isus Cristos, mîntuire veşnică - pe gratis - în dar.*

3. *Dumnezeu dovedeşte în acest fel păcătoşilor har, deoarece Domnul Isus Şi-a dat viaţa la crucea de pe Golgota ca Înlocuitor pentru ei.*

4. *Harul nu poate fi dobîndit prin merit, prin efort sau prin cumpărare - nici chiar în parte.*

5. *Harul lui Dumnezeu e fără margini.*

Mai întîi: *Harul e îndurarea nemeritată a lui Dumnezeu faţă de păcătoşi care merită contrariul.*

Acest fapt e foarte important; căci omul nu merită să fie tratat cu bunăvoinţă din partea lui Dumnezeu. În el nu este nimic care L-ar putea face pe Dumnezeu să-i arate har. El nu are nici un fel de pretenţii faţă de Creatorul cerului şi al pămîntului. Dacă totuşi Îi place lui Dumnezeu să întîmpine pe oameni în har, iniţiativa pentru aceasta stă nu în om, ci exclusiv în El, Cel Atotputernic.

Harul lui Dumnezeu e oferit *păcătoşilor*. Fii în mod deosebit atent la aceasta! Nu unor oameni buni, unor oameni drepţi, unor persoane deosebit de morale - ci unor păcătoşi!

Tocmai aceasta este esenţa harului, căci el curge mereu din inima lui Dumnezeu spre cel nelegiuit. El poate acţiona numai acolo unde există păcătoşi vinovaţi şi vrednici de osîndă. „Harul nu caută după nişte oameni drepţi ca să-i scoată în evidenţă ca buni, el caută mai degrabă oameni vinovaţi, vrednici de osîndă, pierduţi, nestatornici şi neputincioşi, ca să-i salveze, să-i sfinţească şi să-i aducă la slavă“ - C.I.Scofield.

Păcătoşii prin ceea ce sînt nu au drept la harul lui Dumnezeu. Ei au meritat dimpotrivă contrariul, căci „plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). După măsura dreptăţii divine, un păcătos ar trebui să moară pentru păcatele lui şi să petreacă veşnicia în iad. Harul lui Dumnezeu înseamnă deci bunătate şi îndurare

faţă de cei ce ar fi meritat ca pedeapsă izgonire veşnică de la faţa Lui sfîntă.

Al doilea fapt la care vrem să ne aţintim privirile este acesta: *Harul lui Dumnezeu oferă tuturor celor care-şi pun încrederea în Isus Cristos mîntuire veşnică - pe gratis - în dar.*

Mîntuirea înseamnă izbăvire de pedeapsă şi de robia păcatului în această viaţă de acum şi o eliberare deplină de prezenţa păcatului în viaţa viitoare.

Dumnezeu oferă mîntuirea ca un dar gratuit - complet pe gratis! Aceasta înseamnă că această ofertă nu vorbeşte de plată sau merit. Din partea celui căruia i se dă se cere doar acceptare şi primire din mîna Celui care dă.

Ca să primească acest dar minunat al harului lui Dumnezeu, păcătosul trebuie să se încreadă simplu în Domnul Isus. El acceptă pe Fiul lui Dumnezeu ca pe Înlocuitorul lui şi-şi pune prosperitatea veşnică a duhului, sufletului şi vieţii lui în mîinile Lui. În credinţa că Cristos a murit pentru el la Golgota, acceptă pe Domnul Isus ca singura cale de mîntuire a lui Dumnezeu. Iar în clipa cînd face aceasta, este mîntuit, salvat prin harul lui Dumnezeu!

Aceasta ne duce la al treilea punct: *Dumnezeu poate să arate în acest mod păcătoşilor har, întrucît Domnul Isus Şi-a dat viaţa la crucea de pe Golgota ca Înlocuitor pentru ei.*

Dumnezeu nu ar fi drept dacă ar trece doar cu vederea păcatul omului, dacă ar închide un ochi sau dacă l-ar scuza. Sfinţenia lui Dumnezeu cere mai degrabă ca păcatul să fie pedepsit. Dacă omul ar trebui totuşi să plătească el însuşi pedeapsa pentru păcatele lui, ar fi pierdut pe veci.

Cum poate acum Dumnezeu să salveze pe păcătos, pe care-l iubeşte şi totuşi să rămînă credincios faţă de propriile Sale legi? Răspunsul este că El a trimis în această lume pe Fiul Său, care a fost fără păcat, ca să moară ca Înlocuitor pentru păcatele noastre. Domnul Isus a plătit preţul pe care ar fi trebuit să-l plătim noi. El a luat asupra Sa vina păcatelor noastre. El a suferit moartea pe care o meritam noi.

Acum, după ce au fost împlinite în chip deplin toate pretenţiile dreptăţii divine, Dumnezeu poate să dea viaţă veşnică tuturor acelora care-L acceptă pe Fiul Său ca pe Domnul şi Mîntuitorul lor.

Moartea şi învierea Domnului Isus dau lui Dumnezeu baza dreaptă pe care poate El mîntui pe nişte păcătoşi nelegiuiţi, dacă vor să fie mîntuiţi.

Cu aceasta ajungem la punctul al patrulea: *Harul nu poate fi dobîndit prin merit, prin efort sau prin cumpărare - nici chiar în parte.* De aceea scoate şi Biblia în evidenţă aşa de clar opoziţia dintre har pe de o parte şi lege, lucrări proprii şi vinovăţie pe de altă parte.

Sub Lege omul primeşte ceea ce merită în mod drept. Aşa au promis de exemplu cele zece porunci să dea viaţă continuă pe pămînt, celor care le-ar împlini, iar acelora care, dimpotrivă, nu le-ar asculta, moartea.

Cînd e vorba de ceva meritat, omul primeşte drept compensare pentru serviciul făcut o plată. Omul este îndreptăţit la aceasta; el a meritat plata.

La fel este în viaţa cotidiană şi cu obligaţia sau îndatorirea. O persoană datorează alteia ceva ca şi compensare pentru serviciul făcut.

Dar harul este chiar contrariul! Dumnezeu nu mîntuie pe aceia care ţin Legea. Dacă cineva ar putea să ţină în chip desăvîrşit cele zece porunci, n-ar mai avea nevoie să fie mîntuit. Harul însă se apleacă spre cei care au încălcat Legea, care stau prin urmare la marginea iadului, şi-i salvează.

Mîntuirea nu este deci o răsplată pentru oamenii care fac fapte bune. Ea este mai degrabă pentru acela care recunoaşte că nu poate să obţină mîntuirea lui Dumnezeu prin eforturile proprii şi de aceea crede în Acela care îndreptăţeşte pe cel nelegiuit (Romani 4:4,5).

La fel de puţin este mîntuirea o obligaţie pe care o datorează Dumnezeu oamenilor, pentru că duc o viaţă „cumsecade, decentă". Ea este dimpotrivă bunătate şi îndurare faţă de păcătoşii care au meritat iadul.

A căuta să meriţi mîntuirea prin străduinţe proprii

ar fi o jignire grosolană a Celui care o dăruieşte. Închipuieşte-ţi că preşedintele SUA te invită la un banchet la Casa Albă. Tu vei fi pus la o masă încărcată cu cele mai alese mîncăruri. Cei din jur îşi dau osteneala să-ţi facă una din cele mai frumoase seri ale vieţii tale. La sfîrşitul unei vizite atît de bogate în evenimente însăşi gazda se ridică de la masă ca să-şi ia personal rămas bun de la tine la uşă.

Oare vei strecura cumva la plecare în mîna preşedintelui o monedă de 10 cenţi (1 leu) spunînd: „Mulţumesc din inimă pentru bunătatea dvs! Seara mi-a făcut o deosebită plăcere. Dar sînt conştient că masa trebuie să vă fi costat o groază de bani. Din acest motiv aş vrea să vă ajut să plătiţi o parte din cheltuielile mesei"?

Ar fi acesta adevăratul răspuns la bunătatea lui? Nu, dimpotrivă, ar fi gest jignitor, de proastă creştere. Tot aşa ar fi însă şi referitor la harul lui Dumnezeu. A vrea să (răs)cumperi darul fără plată al mîntuirii prin propriile străduinţe ar fi o jignire grosolană a Aceluia care îl oferă.

În clipa cînd sînt adăugate merite proprii sau condiţii, încetează de fapt harul să mai fie har. „Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altmintrelea harul n-ar mai fi har"(Romani 11:6).

Şi iată acum ultimul nostru punct: *Harul lui Dumnezeu e fără margini, nesfîrşit!*

Gîndeşte-te la preţul pe care Dumnezeu a fost gata să-l plătească pentru a salva sufletul tău şi al meu încărcat de vină! El a dat pe singurul Său Fiu pentru noi în moarte. Nimeni - în afară de Dumnezeu - nu ar fi făcut aşa ceva. Gîndeşte-te şi la persoanele pe care le mîntuieşte El! Cei mai înrăiţi păcătoşi, hoţi, curvari, preacurvari, mincinoşi, ucigaşi, batjocoritori, atei şi făţarnici religioşi. Nici unul nu e prea nevrednic, prea ticălos ca să nu poată fi ajuns şi salvat de harul lui Dumnezeu.

Gîndeşte-te numai la răbdarea Lui! Veacuri de-a rîndul a fost jignit, insultat şi respins. Mesagerii Lui au fost prigoniţi şi omorîţi cu pietre. Fiul Său Preaiubit, care era toată bucuria şi desfătarea inimii Sale, a

fost omorît în chip barbar pe lemnul blestemat al crucii. Totuşi, acolo unde s-a înmulţit păcatul, harul s-a înmulţit şi mai mult. Şi El încă mai trimite vestea cea bună în toată lumea: „Crede în Domnul Isus şi vei fi mîntuit, tu şi casa ta" (Fapte 16:31).

Gîndeşte-te la poziţia la care ridică El pe păcătosul care a devenit credincios! El îl face un copil al lui Dumnezeu, un moştenitor al Împăratului împăraţilor şi un moştenitor cu Isus Cristos. El îl salvează de păcat, moarte şi iad, şi-i pregăteşte un loc în cer ca să fie veşnic lîngă Cristos, asemenea Lui!

Nu e de mirare că harul lui Dumnezeu a devenit o lumină aşa de strălucitoare pentru poeţi şi artişti, pentru prinţi şi ţărani, pentru martiri şi tîlhari în agonie. El este cu adevărat cel mai mare dintre toate subiectele!

Măreţia lui Dumnezeu

„Gîndurile voastre despre Dumnezeu sînt prea omeneşti" - Martin Luther.

Dacă ne gîndim la Dumnezeu ca la o fiinţă omenească din carne şi sînge, nu-I vom preţui harul prea mult. Dar dacă vedem măreţia Celui Atotputernic, atunci ni se pare ceva minunat faptul că a fost gata să trimită pe Fiul Său ca să moară pentru noi. Cu cît devenim mai conştienţi de măreţia, grandoarea şi sublimul Persoanei Sale, cu atît mai mult Îl vom lăuda cu adorare ca pe Dumnezeul oricărui har.

Privitor la caracterul Său sublim, să ne amintim mai întîi că Dumnezeu nu a fost creat, ci El e Creatorul tuturor lucrurilor; totuşi El Însuşi e fără început şi fără sfîrşit. El este Dumnezeul veşniciei (Deuteronom 33:27).

El este unic în grandoarea Sa. Nu există nimeni care să fie asemenea Lui. „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine, minunat în sfinţenie, bogat în fapte de laudă, şi făcător de minuni ?" (Exod 15:11)

El Se află atît de sublim deasupra pămîntului încît oamenii, care ni se par foarte însemnaţi, sînt ca o nimica toată în faţa sfinţeniei Sale. „El şade deasupra cercului pămîntului şi locuitorii lui sînt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subţire, şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el. El preface într-o nimica pe voievozi, şi face o nimica din judecătorii pămîntului" (Isaia 40:22,23).

El este „fericitul şi singurul Stăpînitor, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi care are cinstea şi puterea veşnică" (1.Timotei 6:15,16).

Da, într-adevăr, El este vrednic de toată cinstea, adorarea şi închinarea. El este unic în maiestatea Sa, fără pereche în superioritatea Sa şi neasemuit în desăvîrşirea Sa. El poartă totul prin puterea Sa şi El Însuşi nu depinde de nimeni. El dă tuturor din plin, dar

nimeni nu-i poate da sau adăuga ceva (Fapte 17:25).

El nu are nevoie de nimic și nimeni în afara Persoanei Sale. În Sine Însuși Îi stă la dispoziție tot ce ar putea vreodată să aibă nevoie spre bucuria și satisfacția Sa deplină. El este complet independent de toți și de tot.

Nici nu este cu putință să fie obligat față de vreuna din creaturile Sale. El nu datorează nici unui om nimic, şi nici un om nu poate face ceva pentru Dumnezeu prin care Cel Atotputernic să-i fie îndatorat. Dacă Dumnezeu face ceva pentru creaturile Sale, atunci asta se întîmplă doar din har curat. „Cine I-a dat ceva întîi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El și pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin"(Romani 11:35,36).

Înțelepciunea lui Dumnezeu e de nepătruns. Nu există nimic pe care El să nu-l știe nici în trecut, nici în prezent, nici în viitor. „Cît despre voi, pînă și perii din cap, toți vă sînt numărați"(Matei 10:30). „Nu se vînd oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, nici una din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu"(Luca 12:6). Nimeni nu L-a învățat sau sfătuit vreodată ceva. „Cine a cercetat Duhul Domnului, și cine L-a luminat cu sfaturile Lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea, și I-a făcut cunoscut calea priceperii?"(Isaia 40:13,14). „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cît de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cît de neînțelese sînt căile Lui! Și în adevăr, cine a cunoscut gîndul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?"(Romani 11:33,34).

Înaintea Lui nu poate fi nimic ascuns: „Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem de a face"(Evrei 4:13). „Tu ești Dumnezeu care mă vede"(Geneza 16:13).

Nimic nu e uitat de Dumnezeu - în afară de ceea ce vrea El să uite conștient, anume păcatele acelora care se încred în Isus. „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor"(Evrei 8:12).

Dumnezeu e „deasupra tuturor". „A Ta este, Doam-

ne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pămînt este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un Stăpîn mai pe sus de orice! De la Tine vine bogăția și slava, Tu stăpînești peste tot, în mîna Ta este tăria și puterea, și mîna Ta poate să mărească și să întărească toate lucrurile" (1.Cronici 29:11,12). „Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpînești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mînă tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi?" (2.Cronici 20:6).

Dumnezeu este Domnul suveran peste tot ce a creat. „Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pămînt, în mări și în toate adîncurile" (Psalm 135:6). El face ce-I place (Psalm 115:3). Nimeni n-are dreptul să-L ia la întrebări despre mobilurile sau acțiunile Lui. „El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pămîntului, și nimeni nu poate sta împotriva mîniei Lui, nici să-I zică: Ce faci?" (Daniel 4:35). Nu există nici un motiv de plîngere sau reclamație față de Dumnezeu care să aibă vreo valabilitate, căci tot ce face El e drept și corect. Nesfîrșit de sublim și măreț deasupra celei mai desăvîrșite făpturi, El este Cel Prea Înalt, neinfluențat de nimeni, absolut independent, acționînd cum Îi place, cînd Îi place și unde Îi place. Nimeni nu-I poate zădărnici planurile, nimeni nu-L poate împiedica.

Dumnezeu nu Se schimbă niciodată. „Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om ca să-I pară rău" (1.Samuel 15:29). El nu poate da înapoi de la promisiunile Lui. „Cel ce este tăria lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un om că să-I pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?" (Numeri 23:19). „Căci Eu sînt Domnul, Eu nu Mă schimb..." (Maleahi 3:6). „În care nu este schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17).

Dumnezeu e absolut sfînt. El urăște păcatul. El nu-l poate nici accepta nici lăsa să treacă nepedepsit. „Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric" (1.Ioan 1:5). „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oștirilor! Tot pămîntul este plin de mărirea Lui" (Isaia 6:3). „Ochii

Tăi sînt aşa de curaţi, că nu pot să vadă răul, şi nu poţi să priveşti nelegiuirea!"(Habacuc 1:13). Nespusa sfinţenie a lui Dumnezeu se vede cel mai bine în felul cum a tratat El păcatul la crucea de pe Golgota. Aici nu a mai fost vorba de un păcătos care a murit pentru propriile lui păcate, ci mai degrabă de Fiul lui Dumnezeu fără păcat, care a murit pentru păcatele altora. Ştim că Dumnezeu trebuie să-Şi toarne mînia peste toţi cei care au păcătuit. Ce atitudine ar lua El însă, dacă propriul Său Fiu S-ar încărca cu păcatele altora? L-ar pedepsi El pe Fiul dragostei Lui? Ştim răspunsul. Sfinţenia lui Dumnezeu e aşa de mare că El a trebuit să-L părăsească pe Domnul Isus în timpul acelor trei ore, cînd a murit Mîntuitorul ca Înlocuitor pentru păcătoşi. Care dintre noi ar putea măsura adîncimea unei asemenea sfinţenii?

Măreţia lui Dumnezeu se arată şi în faptul că El e atotputernic. „Puterea este a lui Dumnezeu"(Psalm 62:11). Puterea Lui se dezvăluie în creaţie. Aşa de uriaş e cerul cu stelele lui deasupra noastră, că nici un om nu-l poate măsura. „Cînd privesc cerurile - lucrarea mîinilor Tale - luna şi stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: Ce este omul, ca să Te gîndeşti la el, şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?"(Psalm 8:3,4). Puterea lui Dumnezeu se recunoaşte şi în aceea că El poartă întregul univers cu Cuvîntul puterii Lui - planetele, oamenii, lumea animală şi vegetală - totul este păstrat şi întreţinut de El. Dar cea mai minunată desfăşurare a puterii lui Dumnezeu s-a văzut la învierea Domnului Isus: „După lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morţi" (Efeseni 1:19,20).

Dumnezeu e credincios (1.Corinteni 1:9). El nu poate lua înapoi ce a promis. Cei ce-şi pun încrederea în El nu riscă niciodată să fie dezamăgiţi. De fapt este cu neputinţă să crezi în El şi apoi să regreţi asta vreodată, deoarece El este credincios Cuvîntului Său: „...Îndurările Lui nu sînt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atît de mare!"(Plîngeri 3:22,23).

Dumnezeu e bun (Naum 1:7). Bunătatea Lui cuprinde

pe toţi. Chiar dacă ar fi îngăduit ca toţi oamenii să piară în păcatul lor, asta n-ar fi dăunat cu nimic bunătăţii Lui. „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă Eu sînt bun?"(Matei 20:15).

Dumnezeu e răbdător şi îngăduitor (Romani 2:4). El rabdă atacurile necredincioşilor şi batjocoritorilor, răspunde la rău cu bine.

Dumnezeu e îndurător. „Căci bunătatea Ta ajunge pînă la ceruri, şi credincioşia Ta pînă la nori"(Psalm 57:10). „Ci cît de sus sînt cerurile faţă de pămînt, aşa de mare este bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El"(Psalm 103:11).

Dragostea lui Dumnezeu e nesfîrşită (Efeseni 3:18,19). Ea nu are margini, nici în lăţime, nici în lungime, nici în înălţime, nici în adîncime. Dragostea Lui e gata să plătească cele mai mari cheltuieli. La crucea de pe Golgota aflăm în chipul cel mai deplin: „Dumnezeu e dragoste". Dragostea Lui e nepărtinitoare, atotcuprinzătoare şi altruistă. Nimic nu poate despărţi pe poporul Său de dragostea Lui. „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strîmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? ..Căci sînt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru"(Romani 8:35-39).

Dumnezeu e aşa de mare, că măreţia Lui nu poate fi deplin înţeleasă de creaturile Lui. „Poţi spune tu că poţi pătrunde adîncimile lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvîrşită a Celui Atotputernic? Cît cerurile-i de înaltă... mai adîncă decît locuinţa morţilor... Întinderea ei este mai lungă decît pămîntul şi mai lată decît marea"(Iov 11:7-9).

Dumnezeu e mai mare decît ar putea vreodată pricepe şi cuprinde duhul şi gîndurile noastre. „Măreţia Lui e de neînchipuit...El e mai sublim decît o pot spune *vorbele; nici o declaraţie nu-I poate cuprinde măreţia*

în cuvinte. El este o ființă ale Cărei calități și maiestate sînt cu mult peste cele mai îndrăzneţe imaginaţii ale noastre" - Novaţian.

Dar minunea tuturor minunilor este că un aşa Dumnezeu mare a putut să aibă atîta milă de bărbaţi şi femei păcătoase, încît a trimis pe singurul Său Fiu, ca să sufere în locul lor, să-Şi verse sîngele şi să moară!

Unde-i un aşa Dumnezeu -
Plin de harul răbdării!
Tu-aduci pe păcătos mereu
De pe calea pierzării.
Străpungînd al nopţii păcat
L-ai dat pe Fiul iubit
Să salvezi pe cel pierdut.

Unde-i un aşa Dumnezeu
Cu-aşa mare dragoste!
Pentru duşmanii Tăi cei răi
Ţi-ai dat Fiul la moarte
Neprihănire am primit
Salvare şi lumină
Prin Fiul avem odihnă.

Păcătoșenia omului

Ca să prețuim mai bine harul lui Dumnezeu, avem nevoie nu numai de o cunoaștere a măreției și grandorii lui Dumnezeu, ci și o simțire pentru păcătoșenia omului. Așa cum gîndurile noastre despre Dumnezeu sînt mereu prea omenești, tot așa îl așezăm pe om în gîndurile noastre la un nivel de-a dreptul divin.

Biblia zugrăvește un tablou foarte întunecat despre om. Iar dacă sîntem cinstiți, trebuie să recunoaștem că din păcate acest tablou corespunde adevărului.

Omul este un păcătos despărțit de Dumnezeu. El este un păcătos de la nașterea lui. „...Stricați încă din pîntecele mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pîntecele mamei lor"(Psalm 58:3,4). În copilăria lui nu trebuie învățat să facă rău. Asta se întîmplă de la sine. „Nebunia este lipită de inima copilului"(Proverbe 22:15). El trebuie să fie învățat toată viața să acționeze corect și drept.

Omul este de la natură un păcătos și acționează ca atare în viața cotidiană. „Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu"(Romani 3:23). Atît ceea ce este în el însuși, cît și ceea ce face, este stricat de păcat. Totuși, ceea ce se află deja în caracterul lui e cu mult mai rău decît răul pe care-l comite vreodată. În inima lui se ascunde o prăpastie de stricăciune și nedreptate. Străfundul vieții lui lăuntrice nu ar putea fi demascat: „Căci din inimă ies gîndurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele"(Matei 15:19). În nici o carte n-ar putea fi publicată o relatare despre cele mai tainice gînduri și porniri ale lui; asta ar încălca cenzura. El s-ar rușina dacă ar trebui chiar și numai un ceas să umble cu o plăcuță atîrnată de gît pe care să fie făcute publice cele mai urîte gînduri din săptămîna precedentă.

Timp de veacuri oamenii au scris cuvinte urîte pe zidurile clădirilor publice care dezvăluie adînca stricăciune a inimilor lor.

Între ceea ce este omul și ceea ce pretinde că este în fața ochilor celorlalți oameni se cască o prăpastie adîncă. Lui nu i-ar plăcea ca cei din jurul lui să știe

cine este el în realitate. Așa că-și pune o mască. Este un fățarnic!

Cineva a spus că un om este cel de-adevăratelea atunci cînd se află în întuneric, cînd nu-l vede nimeni. Iar Dumnezeu dă sentința: „Oamenii au iubit mai mult întunericul decît lumina, pentru că faptele lor erau rele"(Ioan 3:19).

Imediat ce omul vede la alții greșeli, eșecuri sau păcat, i se pare foarte revoltător și respingător. Totuși, cînd comite el același păcat, atunci nu i se mai pare nici pe jumătate așa de rău. „Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvîrșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?"(Romani 2:3)

Și sub această vină a păcatului se află întreaga omenire; toți cei născuți din părinți pămîntești: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar"(Romani 3:10-12).

Păcatul nu a cuprins numai întreaga omenire, ci s-a extins și asupra fiecărei părți din ființa umană: limbă, buze, gură, picioare și ochi. „Gîtlejul lor este un mormînt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sînge; prăpădul și pustiirea sînt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor"(Romani 3:13-18).

Omul păcătuiește față de Dumnezeu, față de aproapele lui și față de sine însuși.

În loc să-L proslăvească și să-L adore pe Dumnezeu, Îl jignește prin facerea unor icoane idolatrice și prin închinarea înaintea lor. „Au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și tîrîtoare"(Romani 1:23). Omul blestemă pe Dumnezeu, în loc să-I fie recunoscător pentru hrană, îmbrăcăminte și locuință. El nu jură cumva pe numele unor papi, președinți de stat sau regi, ci abuzează adesea

de Numele Domnului, Dumnezeului lui (Exod 20:7). El nutreşte neîncetat faţă de Dumnezeu sentimente de duşmănie, în loc să-L iubească din inimă. E fericit cînd poate să uite pe Dumnezeu şi trist cînd îşi aminteşte de El.

Totuşi omul nu păcătuieşte numai împotriva lui Dumnezeu, ci şi faţă de cei ce-l înconjoară. Nu numai că se aruncă în distracţii şi plăceri dezgustătoare, dar şi îmboldeşte pe alţii să facă la fel: „Şi, măcar că ştiu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sînt vrednici de moarte, totuşi ei nu numai că le fac, dar şi găsesc de buni pe cei ce le fac"(Romani 1:32). „Căci ei nu dorm dacă n-au făcut răul, le piere somnul dacă n-au făcut pe cineva să cadă" (Proverbe 4:16).

Omul este egoist. El se gîndeşte mereu la sine. El trebuie să-şi impună propria voinţă. Ca să-şi satisfacă pasiunile şi poftele, ruinează pe alţii prin adulter, curvie şi alte forme de comportare ruşinoasă.

El născoceşte minciuni ca să-şi atingă planurile. Pe el nu te poţi bizui deloc. „Nu vă mai încredeţi dar în om, în ale cărui nări nu este decît suflare: căci ce preţ *are el?*"(Isaia 2:22). „Blestemat să fie omul care se încrede în om..."(Ieremia 17:5).

El se bucură cînd li se întîmplă altora vreun rău - se bucură că pe el nu l-a atins.

Îşi descarcă mînia şi ranchiuna peste aproapele lui. Invidiază pe cei ce au mai mult ca el şi fură ca să se îmbogăţească cu ce nu este al lui.

Şi ce face cînd găseşte un om care e mai drept ca el? Încearcă el cumva să-şi aducă şi viaţa lui la acest *nivel mai înalt? Nu, dimpotrivă, încearcă să distrugă* pe acela a cărui viaţă-model îl demască (Ioan 3:19,20)!

Totuşi el nu păcătuieşte numai faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele lui, ci şi faţă de sine însuşi. El îşi ruinează trupul prin băutură, imoralitate şi o viaţă de desfrîu şi excese. Îşi lasă talentele să se strice şi risipeşte bunurile pe care i le-a încredinţat Dumnezeu. El refuză sfatul înţelept şi respinge pe cel mai adevărat prieten al lui, pe Domnul Isus. Dacă ar vrea să recunoască numai că el îşi este cel mai mare duşman!

Omului nu-i place să se gîndească la un Dumnezeu care dă har. „Harul - iertarea deplină şi gratuită a oricărui păcat, fără ca Dumnezeu să mai ceară sau să mai aştepte cel mai mărunt lucru din partea celui vinovat - este un principiu care depăşeşte aşa de mult pe om, care se opune într-atît gîndurilor şi înţelepciunii omeneşti, încît pur şi simplu nu preţuieşte harul lui Dumnezeu. Inima lui îl numeşte adesea în secret nedreptate. Omul însuşi nu acţionează într-un asemenea mod şi de aceea nici nu-i place să se gîndească că aşa face Dumnezeu" - J.N.Darby.

Biblia foloseşte diferite ilustraţii ca să descrie starea de păcat a omului. Astfel, omul păcătos este asemănat cu un lepros (Matei 8:2). Această imagine vorbeşte despre starea lui nenorocită, incurabilă şi molipsitoare. El este paralizat (Ioan 5:5), surd (Marcu 7:32), mut (Marcu 9:17), orb (Ioan 9:1) şi mort în fărădelegi şi păcate (Efeseni 2:1). El este căzut, necurat, neputincios şi vrednic de osîndă pînă în iad.

Acum aproape două mii de ani păcatul omului a ajuns la punctul lui culminant. Cînd Dumnezeu a venit în această lume în Persoana Domnului Isus Cristos, fiii oamenilor au văzut pe singurul Om desăvîrşit care a umblat vreodată pe acest pămînt. Totuşi ei nu L-au putut suferi! El nu a venit ca alţii să fure, să omoare sau să distrugă, ci ca ei să aibă viaţă, şi s-o aibe din belşug (Ioan 10:10). Dar creaturile ieşite din mîinile Lui L-au scuipat în faţă şi I-au strigat: „Iată moştenitorul; veniţi să-l ucidem" (Luca 20:14). Pe crucea de pe Golgota a murit El pentru un neam răzvrătit de păcătoşi - curvari, alcoolici, mincinoşi, hoţi şi ucigaşi. Tu ai muri pentru un beţiv? El a făcut-o.

De fapt omul merita iadul! În inima lui nu există nimic care ar putea stîrni mila şi dragostea lui Dumnezeu. Nu există nici un singur motiv pentru care să binecuvinteze Dumnezeu pe om. El este stricat şi nu a meritat altceva decît pedeapsa. Totuşi Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu ca să moară ca Înlocuitor pentru omul păcătos. Acesta e har! El ar trebui să facă ca fiecare din noi să strigăm: „Cine sînt eu ca Atotputernicul Creator al cerului şi pămîntului să Se

facă Om, să Se înjosească atît de mult încît să sufere şi să moară, să Se aşeze pentru mine în pulberea morţii?"

Zi de dispreţ, durere şi ruşine
Zi plină de nevoi şi chin cumplit
Cînd Tu, Isus, pe trup şi în inimă
Mînia Tatălui ai suferit.

Priveai în jur cu milă şi iubire
Dar nici un singur om Tu nu găseai
Să-Ţi toarne-n inimă o mîngăiere
Deşi atît de mult Tu îi iubeai.

Tu fost-ai mut, ca şi un miel de jertfă
Dar ei s-au bucurat de chinul Tău
Numai dispreţ, ocară fără număr
Avea acest popor duşman şi rău.

Ai săvîrşit smerit pînă la capăt
Lucrarea grea, dată de Dumnezeu.
În moarte pe cruce Ţi-ai dat viaţa
Ca să ne scapi de chinul morţii greu.

Iubite Domn, Ţi-aducem mulţumire.
Te lăudăm, căci ne iubeşti mereu,
Te adorăm şi ne-nchinăm doar Ţie
Ce stai pe tronul dat de Tatăl Tău.

Bunătatea lui Dumnezeu

Harul lui Dumnezeu faţă de om şi-a aflat începutul deja cu mult înainte ca omul să fi fost creat. Dumnezeu a prevăzut din veşnicie ce va veni - creaţia, căderea omului şi marea lui nevoie după o cale a mîntuirii, a salvării.

În hotărîrile Lui veşnice de nepătruns a făcut planuri ca să dăruiască omului binecuvîntări care sînt cu mult peste cele mai îndrăzneţe închipuiri omeneşti. Aflăm cu uimire că:

1. Mielul lui Dumnezeu a fost prevăzut înainte de întemeierea lumii ca să fie junghiat ; da, a valorat ca o junghere (Apocalipsa 13:8).
2. Copiii lui Dumnezeu au fost aleşi înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4).
3. Făgăduinţa vieţii veşnice a fost dată înainte de începerea lumii (Tit 1:2).
4. Împărăţia lui Dumnezeu a fost pregătită înainte de întemeierea lumii (Matei 25:34).

Aflăm apoi că Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, asemenea Lui (Geneza 1:26). Adam a fost capodopera tuturor acţiunilor Sale creatoare. Lui i s-a dat putere peste orice fiinţă vie de pe acest pămînt (Geneza 1:28). El a fost numit ca reprezentant personal al lui Dumnezeu pe pămînt.

Domnul l-a pus pe om într-un mediu desăvîrşit, ideal unde totul exista pentru satisfacerea nevoilor şi dorinţelor lui (Geneza 2:8). Nu exista nimic bun care să nu-i fi fost dat.

Bunătatea lui Dumnezeu s-a descoperit în succesiunea regulată a semănatului şi recoltatului, a frigului şi a căldurii, a verii şi a iernii, a zilei şi a nopţii (Geneza 8:22). Ea s-a văzut în marea varietate a hranei, pe care a dăruit-o atît de generos. Ea s-a arătat în frumuseţea creaţiei pe care a făcut-o pentru bucuria omului.

Totuşi în ciuda acestor nesfîrşite bunătăţi ale lui Dumnezeu, omul a căzut în păcat (Geneza 3:6); el I-a întors Dumnezeului lui spatele şi I-a refuzat ascultarea. În loc de asta a crezut minciuna diavolului că

Dumnezeu i-ar reţine ceva ce i-ar fi deosebit de folositor (Geneza 3:1).

A oprit aceasta mulţimea de binecuvîntări ale lui Dumnezeu faţă de om? Dimpotrivă! În harul Său a luat măsuri ca să acopere goliciunea lui Adam şi a Evei (Geneza 3:21) şi a promis venirea lui Isus Cristos, Mîntuitorul, care să calce în picioare pe duşmanul omului, Satana (Geneza 3:15).

Tot ceea ce a urmat acum în Vechiul Testament este o relatare unică despre bunătatea lui Dumnezeu care nu s-a oprit niciodată faţă de poporul Său necredincios. Aşa a făcut El legăminte cu Avraam şi David, în care a promis fără vreo condiţie să arate bunătate urmaşilor lor prin Persoana şi lucrarea lui Isus Cristos (Geneza 15:5; 2.Samuel 7:16). El S-a îngrijit de poporul Său, l-a condus, l-a ocrotit şi l-a binecuvîntat peste măsură.

Dar ei I-au mulţumit pentru aceste bunătăţi cu necredinţă, idolatrie, cîrtire, viaţă imorală, dispreţ, batjocuri şi răutate.

Fără să ţină seama de o asemenea nerecunoştinţă, Dumnezeu a trimis poporului Său pe profeţi. Aceşti bărbaţi au fost megafonul lui Dumnezeu. Ei au adus un mesaj - direct de la Domnul. Cuvîntul adus de ei a fost chiar Cuvîntul lui Dumnezeu. Totuşi oamenii au bătut pe aceşti profeţi, i-au împroşcat cu pietre, i-au aruncat în gropi şi în multe cazuri i-au omorît.

Mai putea suporta răbdarea lui Dumnezeu asemenea insulte? Da, Dumnezeu mai vroia să le vorbească odată; într-un mod încă şi mai minunat, mai îndurat ca înainte: El vroia să-L trimită pe propriul Său Fiu la ei!

Nici o minte omenească nu a putut vreodată să cerceteze în adîncime ceea ce a însemnat pentru inima de Părinte a lui Dumnezeu să trimită jos pe singurul Său Fiu la un neam de oameni stricat de păcat. Trebuia să fie cineva tot aşa de sfînt şi de pătruns de dragoste ca şi Dumnezeu ca să poată resimţi cu toată intensitatea înţepătura sfîşîitoare şi zguduitoare a unei asemenea acţiuni.

În Biblie ne sînt date două ilustraţii sugestive şi mişcătoare care ne împărtăşesc ceva din sentimentele lui

Dumnezeu în această chestiune. O ilustraţie se află în Vechiul Testament, cealaltă în Noul Testament.

Descrierea din Vechiul Testament este istoria lui Avraam, punerea lui la dispoziţie în a-şi da fiul iubit la moarte, adus ca jertfă (Geneza 22). Dumnezeu promisese lui Avraam că o să aibă urmaşi la fel de mulţi ca stelele de pe cer şi ca nisipul de pe malul mării. Apoi a poruncit lui Avraam să aducă

pe fiul lui
pe singurul lui fiu
pe care-l iubeşte
pe Isaac

ca ardere de tot pe muntele Moria. Tatăl şi fiul urcă cot la cot pe munte. În mîna tatălui se află cuţitul şi focul. Pe spatele fiului apasă povara lemnelor pentru altarul arderii de tot. Auzim dialogul mişcător dintre tată şi fiu. Îl vedem pe Isaac legat în chip de jertfă pe altar. Aproape că auzim răsuflarea grea a lui Avraam, cînd a ridicat cuţitul ca să-şi omoare fiul.

Totuşi în această clipă a intervenit Dumnezeu. El a prevăzut un berbece care a slujit de jertfă în locul lui Isaac. Pînă în acest punct avem un tablou mişcător al devotamentului şi jertfirii Fiului lui Dumnezeu prin Tatăl pentru noi pe crucea de pe Golgota. Dar aici se sfîrşeşte paralela. Lui Avraam nu i s-a cerut să-şi dea fiul la moarte. A fost găsit un înlocuitor. Dumnezeu însă Şi-a dat cu adevărat singurul Fiu, ca să moară pe cruce ca jertfă. Dumnezeu a cruţat inima lui Avraam de acea împunsătură pe care nu a putut-o cruţa propriei Sale inimi. Pentru Domnul Isus nu a fost prevăzut nici un înlocuitor!

O a doua relatare emoţionantă a ceea ce a însemnat ca Dumnezeu să dea pe Fiul Său o citim în Noul Testament în Luca 20:9-15. Dumnezeu e asemănat aici cu un om bogat care a sădit o vie şi a arendat-o unor viticultori. Cînd a venit vremea recoltei, a trimis un rob la viticultori. Totuşi aceştia l-au bătut şi l-au trimis înapoi cu mîinile goale. În acest fel s-a purtat poporul lui Dumnezeu cu profeţii Lui. El le-a trimis un alt rob, totuşi viticultorii l-au bătut şi pe el, l-au batjocorit şi l-au trimis înapoi cu mîinile goale. Un al treilea rob a

fost rănit şi aruncat afară din vie.

Acum stăpînul viei s-a gîndit ce să facă. Hotărîrea lui a fost: „Am să trimit pe fiul meu prea iubit; poate că-l vor primi cu cinste, cînd îl vor vedea!" Totuşi viticultorii duşmănoşi s-au purtat din nou brutal: „Iată moştenitorul; veniţi să-l ucidem, ca moştenirea să fie a noastră".

Şi l-au scos afară din vie şi l-au omorît! În felul acesta s-au purtat oamenii cu Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu!

Dar nici acum încă nu s-a stins dragostea lui Dumnezeu. Ei s-au gîndit să facă rău dar Dumnezeu S-a gîndit să facă bine (Geneza 50:20). Ei au fost plini de răutate şi nelegiuire, totuşi Dumnezeu avea propriile Sale căi. Ei au crezut că au omorît un om obişnuit; totuşi gîndurile lui Dumnezeu au fost ca Fiul Său să moară pentru păcatele lumii. Din punct de vedere omenesc, oile şi-au omorît păstorul; dar privit din prismă divină, Păstorul cel Bun Şi-a dat viaţa pentru oile Sale!

Îndată după învierea şi proslăvirea lui Isus Cristos la dreapta Dumnezeului şi Tatălui Său, Dumnezeu a lăsat prin Evanghelie o invitaţie la toată lumea: „Veniţi, că totu-i pregătit!" De peste o mie nouă sute de ani Împăratul împăraţilor, Domnul domnilor invită pe oameni să ia parte la masa Sa bogată. Unii spun: „Scuză-mă!" Alţii şovăie. Alţii au refuzat categoric. Doar puţini au primit invitaţia!

Totuşi bunăvoinţa şi bunătatea lui Dumnezeu încă continuă. Răbdarea şi îngăduinţa Sa mai durează pînă acum. Harul Său nu a obosit pînă astăzi!

Doamne, Tu-ai ales pe Fiul Tău
Ca Miel de jertfă pentru mine
A Ta iubire Te-a făcut să sui
Cu El pe cruce-n locul meu.
Chinul Lui Ţi-a străpuns inima
Şi durerea Lui a fost şi-a Ta.
Cine poate înţelege cum de L-ai lăsat
Pradă răilor Lui duşmani.

Apoi, în cele negre ceasuri,
Înainte ca El să moară
Cea mai adîncă rană a fost
Cînd faţa de El Tu Ţi-ai ascuns
Strigat-a El, zadarnic însă,
Ai amuţit şi faţa Ţi-ai întors:
Ca noi să nu murim păcătoşi
A trebuit El făcut păcat.

Iar la sfîrşit Şi-a turnat viaţa
În moarte pentru noi cei răi
Ca un mir de nard de mare preţ
Adus ca jertfă Tatălui.
Tot ce-ai dorit e împlinit
Mîntuirea e făcută acum
La inimă Ţi-aduce El „copii"
Ca rod al suferinţelor Lui.

O, cu cîtă plăcere Te uiţi
Acum spre Fiul Tău iubit!
El, cel mai slăvit dintre toţi
Stă lîngă Tine pe-al Tău tron.
Şi-n inima noastră răsună
O nesfîrşită cîntare de laudă
O, Tată, în Numele lui Isus
Primeşte închinare, cinste şi slavă.

Harul Domnului nostru Isus Cristos

Aşa cum harul lui Dumnezeu s-a descoperit prin dăruirea Fiului Său, aşa s-a arătat harul lui Cristos în rîvna şi punerea Sa la dispoziţie ca să moară pentru păcătoşi. „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Cristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi" (2.Corinteni 8:9).

Harul lui Isus Cristos se vede deci în următoarele două fapte importante:

1. *Era bogat*
2. *S-a făcut sărac*

Mai întîi: *Era bogat!* Din toată veşnicia locuia cu Dumnezeu, Tatăl Său, în pace netulburată şi bucurie veşnică! El era copil la sînul Tatălui, zi de zi desfătarea Lui, bucurîndu-Se neîncetat înaintea Lui (Proverbe 8:30). Ar fi mai uşor să numeri stelele decît să descrii aproximativ nesfîrşita plinătate a bogăţiei Lui pe care o avea la dispoziţie în cer.

Ar fi putut să rămînă în acest loc de bogăţie şi pace - departe de griji, suferinţă şi moarte. Ar fi putut lăsa omenirea să cadă pînă peste cap în stricăciunea groaznică, pe care o merita pe bună dreptate. Totuşi a preferat să părăsească bucuria şi fericirea cerului ca să devină Salvatorul lumii.

El nu a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci a renunţat de bunăvoie (Filipeni 2:6). A fost gata să schimbe bogăţia cerului cu sărăcia pămîntului! El, care era bogat, a vrut să Se facă sărac.

El S-a făcut sărac mai întîi prin hotărîrea de a deveni Om! Acesta era un mare act de înjosire - Dumnezeu ca Om! Dacă un om ar deveni cumva lăcustă sau microb, ar fi o slabă asemănare cu ceea ce a însemnat pentru Cristos să devină Om.

Apoi nu a intrat în această lume ca un Om adult. Creatorul tuturor lucrurilor S-a născut în această lume ca un bebeluş neajutorat (Luca 2:7). Atotputernicul susţinător al universului a zăcut ca un copilaş neajutorat în braţele mamei Lui!

Şi să nu uităm că nu a fost născut cumva de o mamă bogată sau cu stare, ci de o fată evreică simplă - fecioara Maria.

Naşterea Lui nu a fost într-un spital steril sau cel puţin într-o colibă curată. Nu, El S-a născut într-un colţ întunecat dintr-un grajd, avînd drept leagăn o iesle de animale. Ştim că nu a existat loc în han pentru El.

Să Se nască într-un asemenea mod în această lume a fost un act de neînţeles, de autoînjosire pentru Domnul slavei. Totuşi asta încă nu a fost totul. În loc să apară pe scenă ca un Stăpînitor puternic, ca un bogat sau ca un demnitar religios influent, El a venit ca rob (Filipeni 2:7). El nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească (Matei 20:28). Acela, Căruia în vremile trecute Îi slujiseră oştile cereşti, a venit ca să Se facă un slujitor al oamenilor. Şi întrucît aceşti oameni erau robi ai păcatului, El a devenit literal slujitorul acestor robi.

El a petrecut cam treizeci de ani în umbră, majoritatea din ei în oraşul rău famat Nazaret (Luca 2:39). Apoi Şi-a început slujba Sa publică de trei ani (Ioan 1:29).

Nimeni care L-ar fi văzut, n-ar fi recunoscut că El era Dumnezeul şi Creatorul întregului univers. El Îşi învăluise slava cu un trup pămîntesc. El a devenit ca unul dintre noi - totuşi cu marea deosebire că nu a păcătuit niciodată (1.Petru 2:22).

A colindat din oraş în oraş, din sat în sat, făcînd bine. Orbilor le-a deschis ochii, surzilor le-a redat auzul iar muţilor graiul. A vindecat pe bolnavi, Şi-a făcut milă faţă de infirmi şi paralitici şi a adus iarăşi la viaţă pe morţi.

Totuşi oamenii nu L-au iubit. Propriii Săi fraţi nu L-au cunoscut. Vecinii şi-au bătut joc de El. Conducătorii religioşi L-au insultat şi L-au urît de moarte. Dar El a răbdat cele mai amare prigoniri ale păcătoşilor faţă de El (Evrei 12:3) şi în răutatea lor a găsit doar un motiv să le facă şi mai mult bine.

Ca un străin fără patrie a rătăcit prin această lume, pe care o creaseră mîinile Lui. El a spus: „Vulpile au

vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi pleca capul"(Luca 9:58). Cînd ucenicii s-au îndreptat spre căminul lor confortabil, El S-a dus în muntele Măslinilor probabil ca să petreacă noaptea acolo, neocrotit de vînt şi vreme rea (Ioan 7:53; 8:1).

În tot acest timp era acelaşi Dumnezeu adevărat cum fusese din totdeauna; totuşi Îşi schimbase viaţa cu alta. El părăsise palate de fildeş pentru o lume de suferinţă. El lăsase locuinţa sfîntă în cer şi o schimbase cu jungla, cu haosul acestei lumi.

La sfîrşitul lucrării Sale publice de trei ani împotrivirea şi ura faţă de El au atins punctul culminant. Conducătorii religioşi erau hotărîţi să scape de El cu orice preţ. Şi aşa s-a şi întîmplat!

Mai întîi a fost trădat de unul din ucenicii Săi, Iuda, şi dat în mîinile duşmanilor Săi (Matei 26:14,15). Preţul s-a ridicat la treizeci de arginţi. O afacere murdară! Mîntuitorul lumii vîndut cu preţul unui rob!

De către un alt ucenic, Simon Petru, a fost apoi tăgăduit (Matei 26:69-75).

Ruşinos, trist! Un om muritor se ruşinează de Domnul slavei!

Apoi a fost osîndit de Ponţiu Pilat (Matei 27:2). Nebunească osîndire! Cel nevinovat osîndit de cei împovăraţi de vină!

Curînd după aceea a fost răstignit de soldaţii romani (Matei 27:31). Singurul Om desăvîrşit care a trăit vreodată, a fost pironit pe crucea care era destinată ucigaşilor! „El a fost ascultător pînă la moarte, şi încă moarte de cruce"(Filipeni 2:8). Era o moarte a ruşinii!

Cel Atotputernic, care a repartizat soarelui, lunii şi stelelor traiectoriile lor, a devenit Omul durerii, de la Care îţi întorceai faţa şi nu-L băgai în seamă (Isaia 53:3)! Fiul Celui Prea Înalt, care n-ar fi trebuit să sufere niciodată, a devenit rege al suferinţei. Cel Sfînt care nu a cunoscut păcatul, a devenit jertfă de păcat şi de vină pentru păcătoşi nelegiuiţi.

Cînd a atîrnat pe cruce, acolo a devenit literal sărac. Dar nu a trebuit să îndure numai suferinţe fizice prin mîna oamenilor, deşi chiar şi numai atît era groaznic.

Totuşi cele mai mari adîncuri ale suferinţelor Sale au fost atinse în cele trei ore de întuneric, cînd a trebuit să sufere mînia grozavă a lui Dumnezeu pentru păcatele noastre (Luca 23:44). Aici a suferit El cel mai amar chin, cînd a trebuit să fie părăsit de Dumnezeu, cînd a murit ca Înlocuitor pentru alţii (Matei 27:46). Acolo a fost aruncată cu putere asupra Lui mînia teribilă, care altminteri ar fi trebuit să ne lase pe toţi oamenii să ne scufundăm în iad.

Toate păcatele pe care le-am comis vreodată în trecut, pe care le comitem în prezent sau care vor mai fi comise în viitor, toate au fost puse asupra Lui, şi El a murit pentru ele.

Ar fi cu neputinţă să zugrăvim toată mărimea suferinţelor Sale. Nimeni nu le poate măsura, căci au fost nesfîrşite.

Acolo la cruce a fost El Păstorul cel Bun care Şi-a dat viaţa pentru oile Sale (Ioan 10:11). Nici unul din cei mîntuiţi nu va putea pricepe vreodată cît de mare a fost puhoiul mîniei lui Dumnezeu prin care a trebuit El să treacă, cît de întunecoasă a fost bezna pe care a trebuit El s-o străbată, ca să poată salva oile Sale pierdute.

Acolo la cruce a fost El Omul care a vîndut tot ce avea ca să moştenească comoara aflată în ogor (Matei 13:44).

Acolo la cruce a fost El şi negustorul care a vîndut totul ca să cumpere pentru sine mărgăritarul de mare preţ (Matei 13:45,46).

El, care era bogat, S-a făcut sărac, ca să răscumpere pentru Sine Însuşi pe omul stricat de păcat.

Acesta e harul Domnului nostru Isus Cristos!

John Bunyan a spus: „Tu, Fiul Celui Prea Înalt, ce har s-a arătat în devenirea Ta ca Om! Harul Te-a adus din cer la noi, harul Te-a făcut să-Ţi laşi la o parte slava, harul Te-a făcut sărac şi cel mai dispreţuit. Harul a fost cel care Te-a făcut să iei asupra Ta aşa poveri de nespus: povara păcatului, povara suferinţei şi povara blestemului lui Dumnezeu. O, Fiule al lui Dumnezeu, harul a stat în toate lacrimile Tale, harul a ţîşnit cu fiece cuvînt din gura Ta, iar din coasta Ta

străpunsă împreună cu sîngele Tău a curs şi har. Harul a strălucit cînd ai fost lovit cu biciul, cînd Te-a înţepat cununa de spini, și cuiele Ţi-au pironit mîinile. Acesta e cu adevărat har - har, de care se miră îngerii, care-i face fericiţi pe păcătoşi, care de uimire îl reduce la tăcere pe diavol".

Mîntuire prin har - prin credință

În capitolul precedent am văzut că harul Domnului nostru Isus Cristos L-a făcut să moară pentru noi păcătoşii pe crucea Golgotei ca un Înlocuitor. Dar trebuie să adăugăm imediat că moartea Lui nu a fost sfîrşitul. El a fost pus într-un mormînt împrumutat (Ioan 19:41,42), totuşi în a treia zi a triumfat ca biruitor asupra păcatului, morții și iadului, înviind dintre cei morți (1,Corinteni 15:4). Mai tîrziu S-a întors iarăşi în cer, unde Dumnezeu L-a încoronat cu slavă, cinste și putere (Fapte 1:10; Evrei 2:7). Învierea și înălțarea Sa la cer au fost dovada vizibilă că Dumnezeu a fost deplin satisfăcut de lucrarea de mîntuire a lui Isus Cristos (Romani 4:25).

Acum am vrea să ne ocupăm cu chestiunea extrem de importantă, anume cum sînt mîntuiți oamenii.

Lucrarea de mîntuire a Domnului Isus a fost deajuns ca să salveze pe toți oamenii; totuşi nu sînt şi nu vor fi toți mîntuiți. Prețul pe care l-a plătit El a fost suficient ca să ispăşească complet toate păcatele comise de-a lungul veacurilor; totuşi nu toate aceste păcate au fost automat ispăşite.

Motivul stă în faptul că Dumnezeu nu mîntuieşte pe oameni împotriva voinței lor. El nu duce pe nimeni în cer care nu ar vrea să fie acolo. El nu constrînge pe oameni să aleagă calea vieții.

Aşa că Dumnezeu a trebuit să găsească o cale ca cei care vroiau să fie mîntuiți să poată dobîndi această binecuvîntare. În ce fel putea proceda El?

Există numai două căi posibile pe care putea apuca Dumnezeu:

1. El ar fi putut vesti că mîntuirea e pentru cei care ar fi vrednici de ea sau care şi-ar cîştiga-o prin propriile lor eforturi. Aceasta ar fi mîntuirea prin *fapte*.

2. El ar putea dărui mîntuirea Sa acelora care ar fi gata s-o primească, dar numai ca un dar complet gratuit. Aceasta ar fi mîntuirea prin *har*.

Dacă El ar fi aplicat primul principiu, ar fi putut de exemplu să explice că vor fi mîntuiți cei care:

a) țin cele zece porunci.

b) împlinesc legea împărătească: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi".
c) trăiesc conform Predicii de pe munte.
d) sînt botezaţi.
e) se alătură unei anumite biserici.
f) duc o viaţă decentă şi onorabilă.
g) fac cît de mult bine sînt în stare.
h) dau pentru aceasta o frumoasă sumă de bani.

Orice osteneală, prin care cineva şi-ar putea cîştiga viaţa veşnică, ar intra deci în această rubrică: „Mîntuire prin fapte".

Al doilea principiu - „Mîntuirea prin har" - înseamnă pur şi simplu că mîntuirea ni se dă gratuit, că viaţa veşnică ni se dă în mod nemeritat, fără vreo cheltuială sau efort. Mîntuirea ar fi un dar pentru toţi aceia care ar fi gata să accepte acest dar.

Pe care din aceste principii l-a ales acum Dumnezeu?

Celui Atotputernic I-a plăcut să ofere mîntuirea ca un cadou - complet gratuit, ca un dar, pe care omul însuşi nu-l poate cîştiga. Următoarele pasaje din Scriptură arată aceasta într-un mod convingător:

„Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socoteşte nu ca un dar, ci ca ceva datorat, pe cînd celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socoteşte pe păcătos neprihănit, credinţa pe care o are el îi este socotită ca neprihănire"(Romani 4:4,5).

„Fiindcă plata păcatului este moartea: dar *darul fără plată* al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru" (Romani 6:23).

„Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este *darul* lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni"(Efeseni 2:8,9).

Un cadou - în sens biblic - e ceva care se dă unei persoane de către altă persoană, gratis şi fără cheltuială, fără gîndul că primitorul ar trebui să fie vrednic de aceasta, sau că ar trebui s-o merite şi de asemenea *fără gîndul să aştepte pentru asta o compensaţie.* În clipa cînd sînt adăugate vreo condiţie şi clauze speciale, *încetează să mai fie cadou.* Un „cadou" exclude

orice gînduri de merit sau vrednicie omenească.

Dar cum primeşte acum un om păcătos darul mîntuirii? Răspunsul sună foarte simplu: prin credinţa în Domnul Isus Cristos. De peste o sută de ori ni se spune în Noul Testament că mîntuirea se face prin credinţa în Mîntuitorul, Domnul Isus Cristos. De pildă:

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine *crede* în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică"(Ioan 3:16).

„Cine *crede* în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu *crede* în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mînia lui Dumnezeu rămîne peste el"(Ioan 3:36).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele, şi *crede* în Cel ce M-a trimis, are viaţă veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă"(Ioan 5:24).

„Adevărat, adevărat vă spun că cine *crede* în Mine, are viaţa veşnică"(Ioan 6:47).

„Domnilor, ce să fac ca să fiu mîntuit? Ei i-au răspuns: *Crede* în Domnul Isus, şi vei fi mîntuit, tu şi casa ta"(Fapte 16:30,31).

A crede în Isus înseamnă totuşi mai mult ca a socoti numai ca adevărate realităţile istorice despre Isus. Ea înseamnă să-ţi recunoşti vina şi păcatul. Înseamnă să înţelegi că El Şi-a dat viaţa ca Înlocuitor pentru păcatele tale. Înseamnă o predare totală a vieţii tale Mîntuitorului lumii. Înseamnă să-L primeşti personal ca Domn şi Mîntuitor (Ioan 1:12). Înseamnă să-I deschidem uşa inimii noastre şi să-I îngăduim să vină în viaţa noastră (Apocalipsa 3:20).

Ce înseamnă să crezi în Domnul Isus este asemănat uneori cu prima lecţie la cursul de sărituri cu capul în apă. Profesorul de înot îl pune pe elev să stea pe marginea bazinului şi să se uite spre apă, avînd picioarele lipite unul de altul. Apoi trebuie să se aplece în faţă pînă cînd îşi atinge degetele de la picioare cu vîrful degetelor mîinilor. Apoi profesorul strigă: „Fă-ţi avînt şi lasă-te simplu să cazi în apă!" La început cam temător, elevul acţionează cum i s-a spus. Cînd se apropie de suprafaţa apei, ambele braţe îi sînt întinse înainte şi restul corpului le urmează în apă. El a executat prima

lui săritură cu capul și pentru aceasta s-a predat complet apei. Nici o bucățică din el n-a mai rămas pe marginea bazinului de înot. Întîmplă-se orice, el s-a încredințat apei.

Aceasta ilustrează ce înseamnă să crezi în Domnul Isus Cristos. Este o predare deplină a vieții tale Lui, Mîntuitorul lumii; te arunci cu totul în brațele Sale salvatoare!

Am spus mai sus că mîntuirea este un dar, care ne este dat fără vreo altă condiție. Iar acum explicăm că un om trebuie să *creadă* în Domnul Isus, ca să fie mîntuit. Unora poate să li se pară aceasta o contradicție. Cum putem armoniza cele două afirmații una cu alta?

Răspunsul este după cum urmează:

1. Credința nu e o condiție prin care omul ar putea *să merite* mîntuirea, ci numai primirea, acceptarea personală a acestui cadou gratuit.

2. Credința nu e un merit. Un om nu se poate lăuda că a crezut în Domnul. E ceva normal ca creatura să creadă în Creatorul ei. Întrucît Dumnezeu nu poate minți, ce-ar fi atunci mai rațional decît să crezi și să te încrezi în El?

3. Prin faptul că cineva se încrede în Cristos, el exprimă faptul că este gata de a se lăsa mîntuit prin harul lui Dumnezeu.

Pentru că tocmai vorbim despre credință, am vrea să ne referim aici încă la două fapte importante:

În primul rînd, nu *mărimea* credinței noastre e cea care contează, ci *obiectul* credinței noastre: O credință tare într-un obiect fără valoare este inutilă. Totuși credința simplă în Persoana demnă de aceasta a Domnului Isus Cristos lucrează mîntuirea sufletului.

În al doilea rînd, credința nu trebuie amestecată cu fapte proprii pentru mîntuire. Noi nu sîntem mîntuiți prin credința în Domnul Isus *și* prin fapte bune, ci *numai* prin credința în Cristos. Ori e totul prin harul lui Dumnezeu, ori atunci nu e nimic prin har, după cum e scris: „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altfel harul n-ar mai fi har“ (Romani 11:6).

Faptele și credința sînt două principii care se exclud

reciproc. Trebuie să accepţi ori pe una, ori pe cealaltă; ele nu se lasă amestecate una cu cealaltă.

Asta ne duce acum la întrebarea interesantă: „De ce nu S-a hotărît Dumnezeu să ne ofere mîntuirea pe baza faptelor bune?" Următoarele gînduri vor s-o clarifice:

1. Atunci n-ar mai fi nici unul mîntuit. Înaintea lui Dumnezeu toţi oamenii sînt morţi în fărădelegi şi păcate (Efeseni 2:1) şi ca urmare nu pot face nici o faptă bună pentru El. „Toate faptele noastre bune sînt ca o haină mînjită"(Isaia 64:6). Fapte „bune" poate face cineva abia atunci cînd a fost mîntuit.

2. Dacă omul şi-ar putea croi singur intrarea în cer, L-ar face pe Dumnezeu datornicul lui. Dumnezeu i-ar datora mîntuirea ca o răsplată pentru viaţa bună pe care a trăit-o. Aceasta ar fi cu neputinţă, căci Dumnezeu nu datorează nimănui nimic (Romani 11:35). Omul nu poate niciodată să-L facă pe Dumnezeu datornicul lui.

3. Dacă omul ar putea să se mîntuiască singur prin propriile fapte sau cu ajutorul caracterului lui bun, atunci ar avea ceva cu care să se laude înaintea lui Dumnezeu. Dar şi aceasta este cu neputinţă (Romani 3:27). În cer toată cinstea va fi dată lui Dumnezeu. El nu va împărţi slava Sa cu făptura mîinilor Sale. Ar fi un mare prejudiciu pentru armonia cerească, dacă acolo ar exista oameni care s-ar lăuda pe sine.

4. Dacă omul s-ar putea salva singur, ar fi în mod vădit propriul lui mîntuitor. În acest caz s-ar putea închina lui însuşi. Aceasta îi este totuşi categoric interzis prin prima poruncă: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine"(Exod 20:3). Dacă omul ar putea contribui cît de puţin la mîntuirea lui, s-ar ridica în sus pe locul unui co-mîntuitor şi ar lua parte la slava Domnului Isus ca Mîntuitor. Am arătat deja că este cu neputinţă.

5. Gîndul mîntuirii prin fapte bune este apoi exclus prin aceea că Dumnezeu a declarat: „Fără vărsare de sînge nu este iertare"(Evrei 9:22). Faptele bune nu conţin o vărsare de sînge. De aceea în ele nu se află mîntuire.

6. Cel care crede că ar putea cîştiga cerul prin fapte bune, uită că Dumnezeu cere desăvîrşire absolută. *Nu ajunge în nici un caz să ţii desăvîrşit doar o* poruncă. Chiar dacă cineva ar putea să ţină desăvîrşit nouă din cele zece porunci, asta nu i-ar fi de folos. Dumnezeu cere ascultare deplină (Iacov 2:10).

7. Chiar dacă un om ar duce de acum încolo o viaţă desăvîrşită, nici asta nu l-ar salva, căci Dumnezeu cere socoteală şi pentru trecutul nostru (Eclesiast 3:15). Păcatele vieţii lui pînă în acest punct ar cere totuşi ispăşire.

8. A presupune că un om ar putea fi mîntuit prin propriile lui fapte înseamnă a contesta *necesitatea* lucrării lui Isus Cristos. Dacă mîntuirea ar putea fi dobîndită prin tărie de caracter sau prin eforturi *omeneşti*, atunci n-ar mai fi fost nevoie să moară Cristos (Galateni 2:21). Totuşi Scriptura dovedeşte cu toată claritatea că nu există altă cale pentru salvare: „*Căci nimeni nu poate pune o* altă temelie decît *cea* care a fost pusă, şi care este Isus Cristos"(1.Corinteni 3:11).

9. Ideea că *cineva s-ar putea mîntui singur sau cel* puţin să contribuie cu ceva la mîntuirea lui tăgăduieşte *suficienţa* lucrării lui Cristos (Coloseni 3:11b). „Există din păcate o mare mulţime de bărbaţi şi femei botezate care mărturisesc că slăvesc pe Cristos, dar care în realitate se poartă fără respect faţă de El. Ei dau lui Cristos un anumit loc în viaţa lor religioasă, totuşi nu locul pe care l-a prevăzut Dumnezeu pentru El. Cristos nu este „totul în toţi (toate)" pentru sufletele lor. Nu, este Cristos şi biserica lor - Cristos şi tainele - Cristos şi preoţii lor - Cristos şi propria lor pocăinţă - Cristos şi propria lor neprihănire - Cristos şi propriile lor rugăciuni - Cristos şi propria lor sinceritate şi *dărnicie, pe care se sprijină sufletele lor"* - Ryle.

10. În legătură cu mîntuirea, ca în orice altă privinţă, *e valabil faptul că Dumnezeu trebuie să aibă întîietatea*, locul Dătătorului. Aşa a învăţat de pildă Domnul Isus: „Este mai ferice să dai decît să primeşti"(Fapte 20:35). Şi întrucît aşa este, Dumnezeu va deţine

totdeauna locul Celui care dă şi binecuvintează. El dă şi omul primeşte.

11. Întrucît Cristos a săvîrşit lucrarea de mîntuire, omul nu-i mai poate adăuga nimic. Unei lucrări împlinite în chip desăvîrşit nu i se mai poate adăuga nimic. Isus Cristos nu a venit în această lume ca să ajute la mîntuirea păcătoşilor, ci ca să-i mîntuiască (1.Timotei 1:15).

Gîndul că oamenii pot fi mîntuiţi prin faptul că ţin Legea e larg răspîndit, dar nu are nici o bază scripturală. Dumnezeu nu a dat Legea ca un mijloc de mîntuire. De asemenea, El nu a intenţionat niciodată ca oamenii să o folosească ca o scară spre cer. Dimpotrivă chiar, Legea a fost dată să descopere păcatul din viaţa noastră. Scopul Legii a fost să aducă înaintea ochilor oamenilor ca într-o oglindă marea lor stricăciune, ca ei să se întoarcă la Domnul şi să ceară har de la El. „Ba încă şi Legea a venit ca să se înmulţească greşeala"(Romani 5:20). „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului"(Romani 3:20). Legea a fost dată ca să închidă gura oamenilor, să le dovedească că sînt păcătoşi şi să-i facă să se pocăiască la picioarele Domnului (Romani 3:19). „Harul nu poate începe cu noi decît cînd Legea ne-a adus la tăcere" - C.I.Scofield.

Cu toate că ne-am dat osteneala să explicăm clar că mîntuirea nu se face *prin* fapte bune, trebuie totuşi să declarăm la fel de limpede că sîntem mîntuiţi *pentru* fapte bune (Efeseni 2:10). Faptele bune nu sînt rădăcina mîntuirii, ci roada ei (Tit 2:14). Credinţa e cea care dă sufletului mîntuire; apoi mîntuirea e cea care dă naştere în suflet la fapte bune.

Apostolul Iacov accentuează tocmai această faţă a adevărului (Iacov 2:14-26). El cere fapte bune ca un semn că cineva a fost îndreptăţit prin credinţă. Credinţa însăşi e nevăzută, totuşi faptele bune sînt arătarea vizibilă a credinţei adevărate. Cineva poate mărturisi că are credinţă, dar dacă viaţa lui nu e caracterizată de fapte bune, atunci credinţa lui nu e autentică. La fel cum trupul fără duh e mort, la fel credinţa fără fapte

e moartă. Dacă credinţa nu dă naştere la fapte bune, atunci nu e altceva decît o mărturisire goală de pe buze.

Încă un ultim punct important! Faptele bune ale unui credincios vor fi din belşug răsplătite cîndva (1.Corinteni 3:14). *Deşi ele nu contribuie cu nimic la salvarea unui om, vor contribui totuşi în mare măsură la bucuria lui din cer.*

Da, aşa e harul lui Dumnezeu! El salvează pe oameni în chip desăvîrşit, gratuit şi fără plată, fără vreo faptă din partea lor - numai prin credinţa în Fiul Său. El le dă apoi putere să săvîrşească fapte bune pentru El şi îi şi răsplăteşte că le fac!

„Pentru ca voi să vă îmbogățiți"

Cînd cineva devine creștin, atunci devine imediat nemăsurat de bogat. Nu în lucrurile materiale, care durează numai în viața aceasta scurtă, ci bogat în binecuvîntări duhovnicești, care durează pentru toată veșnicia.

„După bogăția harului Său" - este expresia pe care o folosește apostolul Pavel ca să descrie plinătatea acestor bogății inepuizabile. De ele are parte cel păcătos care-și pune încrederea în Cristos.

Cînd cineva se convertește, atunci Îl primește pe Cristos ca pe Domnul și Mîntuitorul lui. Și prin faptul că Îl acceptă, primește imediat tot binele pe care-l poate da Dumnezeu. În Cristos cineva poate afla întrega plinătate a bogăției cerești.

Dîndu-L pe Cristos, Dumnezeu ne-a dăruit cel mai mare dintre toate darurile. Și pentru că deja ne-a dat acest cel mai înalt dar, nu va reține restul.

„El, care nu a crutat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?"(Romani 8:32).

Care sînt acum bogățiile ce aparțin aceluia care s-a încredințat Domnului Isus?

1. Mai înainte de orice e *mîntuit!* Salvat de pedeapsa păcatului (Romani 8:1), precum și de puterea lui (Romani 6:14). I se promite apoi că într-o zi va fi eliberat chiar de simpla prezență a păcatului (1.Ioan 3:2). Ca să fii salvat pe vecie de chinurile iadului, este o mîntuire așa de minunată, că nu i s-ar putea acoperi valoarea cu tot aurul și argintul acestei lumi.

2. Apoi e *născut din nou* sau „născut de sus" (Tit 3: 5,6). La prima lui naștere s-a născut cu o natură căzută și incurabil stricată. Dar la nașterea din nou primește o natură cu totul nouă - viața din Cristos: Cine ar putea măsura valoarea unei asemenea binecuvîntări?

3. Apoi a fost *îndreptățit* (socotit neprihănit) (Romani 5:1). Asta înseamnă că Dumnezeu Însuși l-a declarat ca neprihănit, drept. În loc să umble mai departe cu zdrențele murdare ale propriei lui autoîndreptățiri, acum a fost îmbrăcat cu neprihănirea lui Dumnezeu.

Poziţia lui înaintea lui Dumnezeu e atît de desăvîrşită, încît nimeni nu-l mai poate osîndi vreodată (Romani 8:33). El este acum în Cristos cu mult mai bun decît ar fi putut fi vreodată în Adam - chiar dacă acesta n-ar fi păcătuit niciodată (Romani 5:15-21). Valoarea unei asemenea graţieri se află deasupra oricărei descrieri omeneşti!

4. El e *mîntuit*, răscumpărat de pe piaţa de robi ai păcatului (Coloseni 1:13). Iar dacă cuiva acest fapt nu i se pare măreţ şi copleşitor, atunci să-şi amintească că preţul pentru această mîntuire a fost sîngele scump al lui Cristos (1.Petru 1:18,19). A putut Domnul cerului şi al pămîntului să Se îngrijească într-atîta de un păcătos încît a fost gata să plătească un aşa mare preţ? Da, a putut! Ar trebui să ne gîndim odată la aceasta!

5. Credinciosul primeşte *iertarea* păcatelor lui (Efeseni 1:7). Cît e de departe apusul de răsărit, aşa de departe a aruncat Dumnezeu de la El păcatele noastre (Psalm 103:12). El a făgăduit că nu-şi va mai aminti niciodată de ele (Evrei 8:12). Chiar şi îngerii se pot mira de dovedirea unui asemenea har!

6. El este acum însă *împăcat* cu Dumnezeu (Romani 5:10). Între el şi Dumnezeu nu mai e duşmănie. La crucea de pe Golgota a fost încheiată pacea prin sîngele lui Isus Cristos. Domnul Isus a decis acolo problema păcatului odată pentru totdeauna. O asemenea pace este de nepreţuit şi nu se poate plăti.

7. Creştinul e *sfinţit* (1.Corinteni 1:2). Asta înseamnă că Dumnezeu l-a despărţit de lume ca de acum să-I aparţină. Asta înseamnă că Dumnezeu ar vrea să-l facă pe cel credincios să se asemene tot mai mult cu chipul lui Cristos. Dumnezeu Se bucură aşa de mult de Fiul Său iubit, încît ar vrea să facă încă pe mulţi asemenea Lui. Un asemenea har îl face pe cel sfinţit să strige: „Ce ocean de dragoste!"

8. Fiecare credincios a fost *botezat prin Duhul Sfînt într-un Trup al lui Cristos* (1.Corinteni 12:13). El devine un mădular al adevăratei Biserici a lui Isus Cristos, ceea ce pentru oştile cereşti este un învăţămînt intuitiv despre felurita înţelepciune a lui Dumnezeu (Efeseni

3:10). El aparţine acum şi miresei lui Cristos, o poziţie care exprimă mai multă profunzime şi afecţiune, decît ar putea vreodată să descrie o limbă omenească.

9. Ca *arvună pentru moştenirea care va urma* i s-a dat credinciosului *Duhul Sfînt* (Efeseni 1:14). La fel de sigur cum i s-a dat Duhul Sfînt, tot aşa va primi odată şi partea de moştenire cerească. El poate încă de acum să fie aşa de sigur de cer, ca şi cînd ar fi deja acolo. Aşa lucrează harul lui Dumnezeu pentru cei ce se încred în Mîntuitor.

10. *Duhul Sfînt* este dat şi ca o *pecete pentru proprietatea lui Dumnezeu*. Nici o creatură n-ar putea fi vreodată caracterizată mai împărăteşte. Prin darul Duhului Sfînt credinciosul a fost pecetluit de Dumnezeu ca să fii proprietatea Împăratului împăraţilor. Cine altul decît Dumnezeu ar fi putut acţiona atît de bogat în har faţă de nişte făpturi aşa de nevrednice ca oamenii?

11. Încă mai uimitor e faptul că *Duhul Sfînt locuieşte în credincios* (1.Corinteni 6:19). Ce gînd că o Persoană a divinităţii Şi-a făcut locuinţa într-un creştin! Totuşi Scriptura ne învaţă anume că toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii locuiesc în cel credincios. Trupul lui e Templul Duhului Sfînt (1.Corinteni 6:19). Inima lui e locuinţa lui Cristos (Efeseni 3:17; Coloseni 1:27) şi în el locuieşte şi Dumnezeu Tatăl (Efeseni 4:6).

12. El a fost *făcut plăcut în Cel Preaiubit* (Efeseni 1:6). El stă acum înaintea lui Dumnezeu în toată graţia Fiului Său Preaiubit.

„Am fost adus aşa aproape de Dumnezeu
Aşa aproape de inima Lui
Că n-aş putea fi mai aproape
Acum Îi sînt exact la fel de aproape
Ca propriul Său Fiu Preaiubit!"

El posedă această minunată poziţie înaintea lui Dumnezeu prin Cristos. Şi el va fi primit exact atîta timp de către Dumnezeu cît şi Cristos va fi primit - veşnic!

13. El este *făcut desăvîrşit în Cristos* (Coloseni 2:10). Asta înseamnă că el posedă în Fiul lui Dumnezeu totul, ca să fie potrivit pentru cer. Poziţia lui în Cristos n-ar putea fi mai desăvîrşită. După convertirea lui ar putea

duce o viaţă de credincioşie şi devotament faţă de Dumnezeu, totuşi asta nu l-ar face mai potrivit pentru cer. I-ar fi într-adevăr bucuria lui în cer şi i-ar spori răsplata în cer, totuşi capacitatea lui pentru cer se bazează exclusiv pe faptul că el este în Cristos. Nimic nu mai poate îmbunătăţi această poziţie desăvîrşită.

14. Credinciosul este un *copil al lui Dumnezeu* (Ioan 1:12). El poate să se uite la Dumnezeul întregului univers şi să-L numească „Tatăl meu". Nici o legătură de rudenie din lumea aceasta nu se poate compara cu a fi un copil al lui Dumnezeu Tatăl. El devine în plus un mădular în familia universală a lui Dumnezeu. Toţi creştinii adevăraţi sînt acum fraţii şi surorile lui în Cristos. Aceşti oameni sînt sarea pămîntului, şi este una din marile bucurii ale acestei vieţii să se bucure de părtăşia lor.

15. El a fost primit de Dumnezeu ca *fiu* (Galateni 4:4-7). El este nu numai un copil înlăuntrul familiei, ci în acelaşi timp un fiu major. El nu va fi tratat ca unul care are nevoie de un tutore, ci ca o persoană adultă, care e înzestrată cu toate privilegiile şi responsabilităţile unui membru de familie major. Harul s-ar fi putut declara *mulţumit şi cu mai puţin, eliberîndu-i numai pe* oameni de iad. Totuşi: „Dar unde s-a înmulţit păcatul, acolo *harul s-a înmulţit şi mai mult*"(*Romani* 5:20).

16. Credinciosul *e iubit de Dumnezeu la fel de mult ca şi Cristos.* N-am îndrăzni să pronunţăm ceva atît de măreţ dacă nu ar declara-o Biblia. În „Rugăciunea de Mare Preot" a Domnului nostru Isus El spune: „...Şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine"(Ioan 17:23b). Noi putem cu adevărat să spunem: O, asemenea dragoste depăşeşte priceperea noastră!

17. Copilul lui Dumnezeu primeşte *viaţă veşnică* (Ioan 5:24). Viaţa veşnică înseamnă: Viaţa Domnului Isus. Nu e ceva pe care creştinul s-o primească de abia cînd moare, ci devine posesia lui în clipa cînd crede în Cristos. Şi ea nu se va sfîrşi niciodată. Toată fericirea şi toate bucuriile acestei lumi nu pot fi comparate cu valoarea ei.

18. Creştinul este un *moştenitor al lui Dumnezeu şi un comoştenitor cu Isus Cristos* (Romani 8:17). Tot ce posedă Dumnezeu împarte cu ai Săi. Ni se pare de

necrezut, totuşi este absolut adevărat, astfel că chiar cel mai simplu credincios poate spune: „Totul este al meu, dar eu sînt al lui Cristos, iar Cristos este al lui Dumnezeu“(vezi 1.Corinteni 3:22,23). Chiar dacă un om şi-ar da toată bogăţia casei lui crezînd că o să poată moşteni această binecuvîntare, ar afla că n-ar putea ajunge în acest fel la valoarea acestei moşteniri.

19. Credinciosul are *prin rugăciune acces la Dumnezeu* (Efeseni 2:18). La orice oră din zi şi din noapte poate să aibă audienţă la atotputernicul Stăpînitor al universului. Oamenii acestei lumi socotesc ca un privilegiu extraordinar chiar şi numai odată în viaţa lor să poată fi primiţi de un rege sau de un preşedinte. Cu cît mai mare este însă privilegiul copiilor lui Dumnezeu!

20. El este *obiectul grijii continue a Domnului* ca Administrator al problemelor lui şi Mare Preot (1.Ioan 2:1; Evrei 10:21,22). Ce minunat e să ştii că în cer Cristos intervine neîncetat pentru ai Săi. El reduce la tăcere pe acuzator (pîrîş) prin faptul că impune rezultatele lucrării Sale de ispăşire şi întîmpină pe poporul Său în orice nevoie cu har nou.

21. Creştinul este şi un *preot al lui Dumnezeu* (1.Petru 2:5,9). El este privilegiat să aducă jertfe duhovniceşti - închinarea lui, viaţa lui şi tot ce posedă. Lui i s-a dat o deosebit de mare cinste să vestească virtuţile Aceluia care l-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.

22. Copilul lui Dumnezeu a devenit un *cetăţean al cerului* (Filipeni 3:20). Dacă şi pe pămînt oamenii sînt mîndri de naţionalitatea lor, cu cît mai mult se poate bucura creştinul de faptul că adevărata lui patrie e cerul şi că aici şi acum poate fi un ambasador al Împăratului împăraţilor şi al Domnului domnilor (2.Corinteni 5:20).

23. Credinciosul e *predestinat să fie proslăvit împreună cu Cristos*. Dintre toate binecuvîntările, aceasta este poate cea mai uimitoare. Fiecare copil al lui Dumnezeu e destinat să fie cu şi ca Cristos - pe veci! Cinstea pe care a dat-o Dumnezeu Domnului Isus ca răsplată pentru minunata Lui lucrare de mîntuire, pe această cinste o împarte Domnul Isus cu poporul Său (Ioan 17:22). Acest adevăr este aşa de minunat încît cuvintele

omeneşti nu-l pot zugrăvi. Dar asta face din oameni nişte adoratori şi nişte închinători.

24. Creştinul devine *într-o zi public prezentat ca fiu al lui Dumnezeu* (1.Ioan 3:2). Lumea de acum nu-l înțelege. Ea nu-l preţuieşte. Nici nu ştie de fapt cine este el cu-adevărat. Totuşi cînd va reveni Cristos cu putere şi slavă mare, atunci se va întoarce împreună cu El şi poporul Său. Un univers uimit va recunoaşte atunci că creştinii care au fost odată batjocoriți, în realitate erau fiii lui Dumnezeu.

Acestea sînt doar cîteva din acele bogății scumpe pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. El va arăta în veacurile viitoare prin Cristos poporului Său nemărginita bogăţie a harului Său (Efeseni 2:7). Meditează la asta! Însuși Dumnezeu va avea nevoie de toată veşnicia ca să descopere comorile bogățiilor Sale mărețe, pe care le-a pregătit pentru copiii Săi.

Pînă atunci cel mai bun lucru pe care-l putem face e să spunem cu apostolul Pavel: „Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în locurile cerești, în Cristos"(Efeseni 1:3).

Siguranță

Este cu putință să știm încă de pe acum dacă cineva e mîntuit și în drum spre cer?

Ca să răspundem la această întrebare trebuie mai întîi să scoatem în evidență că o asemenea siguranță a mîntuirii ar fi *imposibilă* dacă mîntuirea s-ar face prin fapte. Nimeni n-ar putea fi sigur dacă a făcut destul de multe fapte bune. Iar în caz că mîntuirea s-ar baza pe ducerea unei vieți desăvîrșite, n-ar putea să fie niciodată sigur că va corespunde în continuare acestei cerințe.

Cei ce cred că mîntuirea depinde de caracterul lor personal sau de faptele lor bune fac ca acest lucru să se vadă în acțiunile lor. Cînd cineva cu această atitudine este întrebat dacă e mîntuit, el va răspunde probabil: „Lucrez la asta". Cu alte cuvinte, el se gîndește că trebuie să-și *cîștige* mîntuirea, și nu că o poate primi ca un *dar fără plată.*

Dacă altcineva e întrebat: „Vei ajunge odată în cer?" El răspunde: „Asta o s-o aflu de abia după moarte". El trăiește în închipuirea că Dumnezeu va pune pe cîntar pe un taler faptele bune și pe celălalt cele rele și că-l va judeca după cum trage cîntarul.

Unui al treilea om i se pune aceeași întrebare și el răspunde: „Sper" sau „Cred" sau „Sînt la fel de bun ca alții". Toate aceste răspunsuri arată că cineva se străduiește să cîștige favoarea lui Dumnezeu și că totuși nu are o siguranță puternică a mîntuirii.

Deoarece mîntuirea noastră se face pe baza harului, se poate ști într-adevăr dacă cineva e mîntuit - și asta cu cea mai deplină siguranță.

„De aceea moștenitori sînt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămînța"(Romani 4:16a).

Singura cale prin care Dumnezeu a putut da omenirii o mîntuire sigură, a fost prin har, prin credință.

Mîntuire prin credință înseamnă că totul se bazează pe Dumnezeu și nimic nu depinde de noi oamenii. Dar dacă totul se bazează exclusiv pe Dumnezeu, atunci nu există eșec.

Mîntuire prin har înseamnă că viaţa veşnică este un dar. Iar cînd cineva ia un dar, atunci ştie precis că l-a primit. Atunci nu există loc pentru vreo îndoială oarecare.

Mîntuirea prin har se întemeiază pe lucrarea săvîrşită de Cristos. Deoarece El a îndeplinit deja lucrarea, omul nu mai trebuie s-o facă el, ci primeşte pur şi simplu ceea ce Cristos a făcut pentru el.

Pavel a ştiut că era mîntuit. El a spus: „Ştiu în cine am crezut. Şi sînt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat pînă în ziua aceea"(2.Timotei 1:12). Vezi şi Tit 3:5.

Şi credincioşii din Efes au ştiut că erau mîntuiţi, căci Pavel le-a scris: *„Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă"*(Efeseni 2:8).

De fapt în Epistolele Noului Testament li se vorbeşte tuturor credincioşilor în modul acesta ca unora care sînt mîntuiţi şi ştiu aceasta.

Celor care susţin şovăielnic că mîntuirea ar trebui totuşi să fie legată în vreun fel de fapte bune, li se pare ca o aroganţă cînd un creştin spune despre sine că e mîntuit. De fapt, dacă mîntuirea s-ar baza cît de puţin pe ceea ce este un om în sine însuşi, sau pe ceea ce a făcut, atunci ar fi într-adevăr o cutezanţă nemaipomenită să spui că ai viaţă veşnică.

Întrucît însă mîntuirea este din har, aici nu e vorba de cutezanţă. Dwight L. Moody, cunoscutul evanghelist american, era conştient de asta cînd a spus: „Nu mă ruşinez să spun că sînt un om convertit; nu e meritul meu!"

Mai degrabă se fac vinovaţi de cutezanţă cei ce tăgăduiesc că cineva poate fi sigur de mîntuirea lui. Ei pur şi simplu Îl contrazic pe Dumnezeu. El a spus că omul poate şti asta (1.Ioan 5:13). Dar ei spun că asta nu-i cu putinţă, făcîndu-L astfel pe Dumnezeu mincinos (1.Ioan 5:10).

Prin ce poate atunci un creştin să ştie dacă are viaţă veşnică? Cum poate el să fie sigur că e mîntuit?

Răspunsul ar fi pe scurt: Siguranţa mîntuirii vine prin Cuvîntul scris al lui Dumnezeu.

Să explicăm aceasta mai exact. Cînd Dumnezeu a

hotărît Evanghelia harului în inima Sa, a dorit ca aceia care s-au încrezut în Fiul Său să știe fără cea mai mică umbră de îndoială că au trecut din moarte la viață. Cum putea s-o facă cel mai bine? Ce lucru ar fi fost cel mai cu nădejde în acest univers pe care să se poată baza nădejdea mîntuirii?

Cel mai de nădejde și mai sigur lucru din întregul univers e Cuvîntul lui Dumnezeu. Cînd Dumnezeu spune ceva, atunci e și adevărat. Sînt excluse toate erorile, înșelătoriile și răstămăcirile. Cerul și pămîntul vor trece, dar Cuvîntul Lui nu va trece (Marcu 13:31). El este fixat pe veci. El rămîne fidel față de sine însuși și față de promisiunile Lui. Este cu neputință să fie vreodată deziluzionat cineva care s-a încrezut în El!

Din acest motiv Dumnezeu S-a hotărît să ne dea această siguranță prin Cuvîntul Său, Biblia. În Biblie El ne-a dat garanția scrisă că oricine crede în Fiul lui Dumnezeu are viața veșnică.

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică"(1.Ioan 5:13).

Cu alte cuvinte Biblia a fost dată de Dumnezeu pentru ca toți cei ce cred în Cristos să poată ști că sînt mîntuiți.

Cînd cineva s-a încredințat lui Isus ca Domn și Mîntuitor, atunci poate să știe că are viața veșnică. Prin ce se poate ști? Pentru că Domnul o spune în Cuvîntul Său. Nimic n-ar putea fi mai sigur ca asta.

La mulți oameni însă dificultatea în ce privește siguranța mîntuirii stă în faptul că ea se bazează pe sentimentele lor. Ei cred că o să experimenteze emoții tainice dacă o să se încreadă în Isus. Ei socotesc că prin trupul lor ar trebui să treacă o radiație de căldură. Ei așteaptă ceva ca niște impulsuri electrice care să facă ca înlăuntrul lor să sune niște clopoței de bucurie. Dacă nu se întîmplă asta, acești bieți oameni cred că nu sînt mîntuiți!

Ei ar trebui însă să-și reamintească că Biblia nu spune niciodată că cineva ar trebui să-și *simtă* mîntuirea. Ei caută ceva ce Dumnezeu n-a promis niciodată.

Ei ar trebui să aibă înaintea ochilor faptul că senti-

mentele sînt un conducător foarte nesigur pe care nu te poţi baza, întrucît se pot schimba din ceas în ceas. O siguranţă a mîntuirii, care s-ar baza pe un asemenea fundament nesigur, ar fi socotită ca nedreaptă.

Ei ar trebui apoi să fie în clar că, aşa cum s-a exprimat odată dr. Scofield, îndreptăţirea se face prin Dumnezeu Însuşi şi nu prin sistemul nervos al credinciosului. Ea este o realitate fixată în cer şi nu produsă de oarecare emoţii sentimentale din corpul omenesc.

Desigur că se poate şi întîmpla ca o convertire să fie adesea urmată de sentimente de bucurie. Cine dintre noi nu s-ar simţi fericit ştiind că e mîntuit? Dar adevărul e că nu aceste sentimente de bucurie sînt cele care ne spun că sîntem mîntuiţi, ci mai degrabă faptul că sîntem mîntuiţi ne face aşa fericiţi, ştiinţa care se bazează pe Cuvîntul lui Dumnezeu cel neschimbat.

Nu sentimentele de bucurie au fost acelea care au dat siguranţă tîlharului de pe cruce că e mîntuit. Nu, trupul lui era chinuit de dureri. El a ştiut-o, pentru că L-a auzit pe Cristos spunînd: „Astăzi vei fi cu Mine în rai"(Luca 23:43). Siguranţa lui s-a bazat în întregime pe Cuvîntul Domnului.

Singura deosebire între el şi credincioşii din zilele noastre constă în aceea că noi nu percepem glasul lui Isus. În timpul nostru Dumnezeu dă siguranţa mîntuirii prin Cuvîntul Său scris, Biblia.

Desigur că nu numai Cuvîntul lui Dumnezeu ne mijloceşte această siguranţă a mîntuirii. Îndată ce creştem în viaţa de credinţă găsim şi altă confirmare a acestei siguranţe în:

1. Dragostea faţă de fraţii noştri în Cristos (1.Ioan 3:14).
2. O nouă aversiune faţă de păcat (Matei 6:13).
3. O nouă dorinţă după sfinţenie (1.Ioan 2:3).
4. O sete după Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Petru 2:2).
5. O conştienţă a călăuzirii lui Dumnezeu, etc (Romani 8:14).

Dar în clipa cînd un om se încrede în Domnul Isus, poate şti cu siguranţă că e mîntuit, deoarece Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu spune aşa.

Siguranță veșnică

Stăm acum în fața întrebării extrem de importante, și anume dacă mîntuirea are valabilitate pentru veșnicie, sau dacă un copil al lui Dumnezeu poate iarăși să o piardă. Există oameni care sînt convinși că un om cu adevărat mîntuit nu mai poate fi pierdut.

Alții în schimb găsesc că aceasta este o învățătură foarte periculoasă care ar putea încuraja pe unii creștini la o viață în păcat. Ei explică că mîntuirea cuiva depinde în cele din urmă de modul cum trăiește și că prin păcătuire viața veșnică s-ar putea pierde.

Totuși, dacă cineva înțelege într-adevăr Evanghelia harului lui Dumnezeu, va vedea curînd că primul punct de vedere amintit este cel corect. Oricine este mîntuit cu adevărat, este salvat pe veci și nu mai poate fi pierdut.

În cele ce urmează iată cîteva pasaje care învață că credinciosul poate să fie sigur pe totdeauna:

1. Mai întîi fiecare copil al lui Dumnezeu a fost ales în Cristos înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4). Această alegere și predestinare prin Tatăl ceresc garantează mîntuirea finală a păcătosului și păzirea lui veșnică (Romani 8:30). Vezi aici și Ioan 6:37.

2. Mîntuirea nu se bazează niciodată pe ceea ce facem noi pentru Dumnezeu, ci exclusiv pe ceea ce a făcut El pentru noi. Ea se bazează pe lucrarea săvîrșită de Domnul Isus pe cruce. Aceasta a fost o lucrare desăvîrșită; prin această jertfă a făcut El desăvîrșiți pentru totdeauna pe ai Săi (Evrei 10:14). Nu mai e nimic de adăugat lucrării Sale (Evrei 10:18). Cine pune deci la îndoială siguranța veșnică a credincioșilor contestă prin aceasta deplina suficiență a jertfei de ispășire a lui Cristos. Primirea credincioșilor de către Dumnezeu se bazează numai pe Isus Cristos și nu pe personalitatea credinciosului. Ea este la fel de veșnică ca și Cristos Însuși.

3. Dumnezeu știa deja totul despre noi înainte de a ne mîntui. El știa de toate păcatele noastre pe care le vom fi comis vreodată, și totuși ne-a mîntuit. Cînd Domnul Isus a murit, El a murit pentru toate păcatele

noastre – cele trecute, prezente și viitoare. Din acest motiv pedeapsa pentru toate păcatele a fost deja plătită odată. Dumnezeu nu va cere de două ori plătirea lor, mai întîi din mîna lui Cristos și apoi încă o dată din mîinile credincioșilor. Asta ar fi nedrept, și Dumnezeu nu poate acționa nedrept.

4. După cum am văzut deja, mîntuirea este un dar. Dumnezeu nu dăruiește azi ceva ca mîine să ia înapoi. „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută"(Romani 11:29).

5. Mîntuirea e văzută ca o naștere (Ioan 3:3). Cînd este mîntuit cineva, atunci este născut din nou sau „născut de sus". El este de aici înainte un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12). O naștere este definitivă, căci îndată ce a avut loc, nu mai poate să fie anulată sau revocată. Un copil poate într-adevăr să-și supere tatăl sau chiar să-l necinstească, cu toate acestea legătura de rudenie rămîne în picioare.

La fel este și cu nașterea din nou. Un creștin poate păcătui și întrista inima lui Dumnezeu, totuși Dumnezeu rămîne Tatăl lui. Aceasta este exprimat foarte clar în 1.Ioan 2:1: „...Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor..." El este și rămîne Tatăl nostru, chiar cînd păcătuim. Păcatul întrerupe într-adevăr *părtășia* cu Dumnezeu, niciodată însă relația strînsă de *filiațiune*.

6. La fel de puțin cum ar putea un credincios să se salveze pe sine însuși, tot astfel nu se poate păstra, menține singur. Cînd Galatenii au încercat să facă asta, apostolul Pavel i-a întrebat: „Sînteți așa de nechibzuiți? După ce ați început în Duhul, vreți să sfîrșiți în firea pămîntească?"(Galateni 3:3).

7. Dumnezeu a plătit un preț prea mare și prea scump pentru poporul Său, ca să-l poată plăti iarăși. El ne-a mîntuit cînd eram vrăjmașii Săi. Ne va lăsa oare vreodată să cădem după ce am devenit copiii Săi? „Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui"(Romani 5:10).

8. Dumnezeu promite credinciosului viață veșnică. Cît

durează veşnic? Pentru totdeauna. „Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri"(Ioan 10:28). Vezi şi Ioan 3:16; 3:36; 6:47. Dumnezeu nu va da niciodată înapoi de la promisiunea Sa.

9. După Romani 8:30 toţi cei care au fost îndreptăţiţi vor fi şi proslăviţi. A fi proslăvit înseamnă a fi primit în cer, a dobîndi un trup nou şi apoi a fi izbăvit pe totdeauna de prezenţa păcatului. Proslăvirea credinciosului este aşa de sigură că Dumnezeu vorbeşte deja despre ea ca despre un fapt deja întîmplat: „...Pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit".

10. Mîntuirea este o acţiune pe care o îndeplineşte Dumnezeu Însuşi pentru copiii Săi. El nu promite numai să mîntuiască, ci să şi păzească (2.Timotei 1:12).

„Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Cristos"(Filipeni 1:6).

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale..."(Iuda 24).

11. Păzirea credinciosului e garantată prin slujba actuală a Domnului Isus Cristos care intervine pentru ai Săi la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot şi Mijlocitor.

În Ioan 17:1-26 Cristos S-a rugat pentru păzirea a lor Săi.

„...Pentru că trăieşte pururea, ca să mijlocească pentru ei"(Evrei 7:25).

„Avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos cel neprihănit"(1.Ioan 2:1).

12. Nimic nu poate despărţi vreodată pe un credincios de dragostea lui Dumnezeu - „nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Cristos, Domnul nostru" (Romani 8:38,39).

13. Duhul Sfînt va locui pentru *totdeauna* în credincios. „El vă va da un alt Mîngăietor, care să rămînă cu voi în veac"(Ioan 14:16). Vezi şi 1.Ioan 2:27.

14. Credinciosul e pecetluit prin Duhul Sfînt pînă în ziua mîntuirii (Efeseni 4:30). Duhul Sfînt e „arvuna

moştenirii noastre, pentru răscumpărarea celor cîştigaţi de Dumnezeu"(Efeseni 1:13,14). Asta garantează slujba Lui pentru copilul lui Dumnezeu pînă ce acesta a ajuns în cer.

Din toate pasajele citate, ar trebui să reiasă clar că creştinul e „păzit de puterea lui Dumnezeu prin credinţă pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi"(1.Petru 1:5).

A spune că aceasta este o învăţătură periculoasă arată o lipsă de înţelegere faţă de semnificaţia harului. Aceasta produce apoi şi ideea nebună că imediat ce cineva e mîntuit, are o dorinţă puternică după adulter, crimă şi alte păcate rele; şi că, dacă nu-l reţine teama de pedeapsă, el va face într-adevăr acele lucruri.

Cum stau lucrurile în realitate? Faptele sînt următoarele:

1. În loc să îndemne pe oameni la păcat, învăţătura despre siguranţa veşnică dă mai degrabă cele mai puternice argumente pentru a fugi de păcat. A şti că Dumnezeu ne-a dat o mîntuire deplină, gratuită şi veşnică trezeşte în credincios dorinţa de a-L sluji pe Dumnezeu pe veci.

Dragostea este un imbold mult mai puternic decît teama de pedeapsă. Oamenii vor face din dragoste ceea ce nu vor face niciodată din teamă. Dragostea leagă de altfel inima ca nimic altceva. „Nu e necesar să laşi pe oameni într-o teamă neîncetată de iad ca să se poarte cum trebuie. Principala şi cea mai puternică premiză pentru ascultare este dragostea. O simţire a dragostei lui Dumnezeu va face să crească în noi dorinţa de a-I plăcea" - Robinson.

De aceea un creştin nu trăieşte o viaţă sfinţită ca să-şi asigure mîntuirea, ci din dragoste pentru Mîntuitorul lui, care l-a răscumpărat atît de scump. Pentru el e o încălcare mai mare să păcătuiască faţă de har decît faţă de Lege.

2. Imediat ce un om e mîntuit, primeşte şi o natură nouă (2.Petru 1:4). În loc să aibă o dorinţă puternică după păcat, creştinul urăşte acum păcatul ca niciodată înainte.

Această natură nouă lucrează nu numai o repulsie

față de păcat, dar îl și face pe credincios adînc nefericit cînd păcătuiește. A avea întreruptă părtășia cu Tatăl său ceresc este una din cele mai mari tragedii din viața unui creștin. El simte o rușine adîncă că a făcut lucruri care au pricinuit moartea Mîntuitorului. El experimentează mustrarea unui Tată ceresc iubitor. Dar asta înseamnă și o pierdere de răsplată la scaunul judecății lui Cristos (1.Corinteni 3:15). Deplina părtășie cu Domnul va fi restabilită de abia cînd creștinul care a greșit își recunoaște vina și se lasă de păcat.

Desigur că se poate și întîmpla ca cineva să pretindă că e mîntuit și totuși să trăiască în păcat. Nu că comite doar ocazional păcatul, ci că se încăpățînează conștient într-o viață de păcat. Aici nu e vorba de unul care a fost mîntuit și apoi a pierdut mîntuirea. Acest om dovedește mai degrabă prin purtarea lui că în realitate nu a fost niciodată mîntuit. Aici e vorba de mărturisirea falsă de pe buze a cuiva care nu a experimentat niciodată în viața lui harul lui Dumnezeu.

Dar pentru aceia care s-au încredințat Mîntuitorului viu și iubitor e valabilă promisiunea lui Dumnezeu tare ca stînca că îi va duce sigur în casa Tatălui. În cea mai deplină încredere pot să-și revendice pentru sine:

„În veșnicie numele meu nu va fi șters din palmele Lui.

Numele meu rămîne întipărit în inima Sa cu pecetea harului Său netrecător.

Da, voi exista pînă la sfîrșit, conștient de aceeași siguranță veșnică, ca aceia care sînt într-adevăr mai fericiți, dar nu mai siguri ca mine - și anume sufletele sfinților din cer".

„Puternică e mîna lui Isus
Pe veci ea mă va apuca;
Prea mult a făcut El pentru mine
Ca iar să mă poată lăsa.
Mîntuitorul meu nu mă lasă;
aceasta e-ncrederea mea.

Știu că nimic nu mă poate smulge
Din mîna Lui plină de har.

Iar dacă El Însuşi o promite
Să nu mă-ncred în al Său dar?
Isus al meu pe veci nu mă lasă;
aceasta e-ncrederea mea".

Răspunsul omului la harul lui Dumnezeu

Cînd cineva devine cu adevărat conştient ce a făcut pentru el harul lui Dumnezeu, atunci aceasta îi schimbă întreaga viaţă. El nu va mai fi niciodată acelaşi.

El este mai întîi atins de conştienţa propriei lui nevrednicii. I se pare aproape de necrezut că Dumnezeu poate arăta o asemenea prietenie unui asemenea păcătos. Uimirea lui încearcă s-o exprime astfel:

„Cum poţi gîndi binevoitor despre mine
şi totuşi să fii Dumnezeul care eşti?
Niciodată nu voi putea pricepe
Totuşi în inima mea e-o rază de soare!"

El preia cuvintele lui Rut cu care s-a adresat ea lui Boaz: „Cum am căpătat eu trecere (har) înaintea ta, ca să te îngrijeşti de mine, o străină?" (Rut 2:10).

Sau strigă cu David: „Cine sînt eu, Doamne Dumnezeule, şi ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sînt? Şi încă atît este puţin înaintea Ta, Doamne Dumnezeule! Tu vorbeşti despre casa robului Tău şi în viitor..." (2.Samuel 7:18,19).

Sau împrumută cuvintele lui Mefiboşet faţă de David: „Cine este robul tău, ca să te uiţi la un cîine mort ca mine?" (2.Samuel 9:8) Sau ca acel sutaş care a recunoscut smerit: „Doamne, nu sînt vrednic să intri sub acoperămîntul meu" (Matei 8:8).

În orice caz e copleşit de minunea de neînţeles că tocmai el a putut să fie invitat personal la ospăţul de nuntă al marelui Împărat:

„Cu inimi deschise şi ochii uimiţi
Venim azi la sărbătoare
Şi toţi strigăm plini de adorare
Doamne, cum de chiar noi fost-am primiţi?

Pentru că voi cînd v-am chemat la masă
Intrat-aţi şi luat-aţi un loc
Dar mii ales-au mai degrabă
Decît aici mai bin' să piară-n foc".

Legată de conştienţa nevredniciei personale este totodată şi adînca convingere despre extrema valoare a Domnului Isus. Acela care a experimentat harul lui Dumnezeu, cade fără voia lui pe genunchi şi recunoaşte că Lui I se cuvine toată slava. El dă glas extremei lui incapacităţi de a exprima în cuvinte ceea simte faţă de valoarea Domnului şi Mîntuitorului lui . Totuşi inima lui e plină de laudă, mulţumire, închinare şi adorare:

Fiu divin - cu închinare
Vedem în Tine chipul Tatălui
Slava şi harul Lui mare
Ce ne dezvăluie iubirea Lui.
Cu uimire -ngenunchiem
Şi-Ţi cîntăm, o Domn al lumii
Ce susţii tot Universul.
Cîntări de laudă-Ţi înălţăm
Cu creaţia împreună
Pentru toate Te-adorăm.

Miel divin - ai coborît
Jos din slava Tatălui.
Păşind în lumea de păcate
Adus-ai har şi bunătate
Ai suferit fără să plîngi .
Şi-ai luat asupra-Ţi vina noastră :
O ce jertfă minunată! -
De bunăvoie-ai fost pe cruce -
Îţi mulţumim Tu Miel divin
Scump Fiu divin pe lemn de-ocară.

Miel divin - acum eşti sus
Plin de slavă pe-al Tău tron.
Ai învins biruitor
Pe diavol şi batjocuri
Ceruri sfinte-Ţi cîntă slavă
Pentru marea-Ţi jertfă dată.
Ţie, Miel divin să-Ţi fie
Slavă, cinste şi putere!
Iar noi cîntăm în cor voios
Tu eşti vrednic, Tu Cristos!

La această dorință a inimii de a se închina Domnului se mai adaugă încă ceva. Ca urmare inevitabilă, credinciosul recunoaşte că singurul lucru posibil este să se dăruiască total Domnului lui - cu duh, suflet și trup.

El foloseşte cuvintele apostolului Pavel: „Căci dragostea lui Cristos ne strînge; fiindcă socotim că dacă unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei"(2.Corinteni 5:14,15).

El vede că harul lui Dumnezeu pretinde trupul Său ca o „jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu" pentru că e o cuminte slujbă duhovnicească (Romani 12:1,2). El devine conştient că, întrucît a fost răscumpărat, nu-şi mai aparține lui însuşi. De aceea spune el ca şi robul evreu: „Eu iubesc pe stăpînul meu...și nu vreau să ies slobod"(Exod 21:5).

Ochilor care au privit harul lui Dumnezeu nu li se mai poate părea prea mare o jertfă. Domnul e vrednic de toate lucrurile, pe care un creştin le poate da: puterile lui de pricepere, talente și capacități, tinerețea lui, timpul lui, întreaga lui viață. Chiar suferințele sînt văzute față de Golgota ca un privilegiu. Un creştin, care a fost cuprins de harul lui Dumnezeu, cere:

„Dă-mi acea iubire trează
Ce nu vorbeşte mult de jertfă
Dar care nu se rușinează
A face cea mai mare jertfă".

Harul lui Dumnezeu atinge apoi şi contul din bancă a unui om. Poate că un credincios devine acum pentru prima oară într-adevăr conştient că Domnului lui Îi aparține într-adevăr totul. Acum el nu mai zice: „Cît *trebuie* să dau?" ci mai degrabă: „Cît *pot* să dau - pentru Domnul şi lucrarea Lui?"

„Nimic din ce am
Nu mai vreau ca mîndru să păstrez pentru mine
Ci sînt gata să dau Celui ce-a dat totul
Și bani, avere, timp și viața,
da - tot ce am - Lui să-I fie dedicat".

O inimă, care e plină de mulțumire față de Dumne-

zeu, nu va fi niciodată mulţumită să dea numai atît cît îi cade uşor, ci mai degrabă să hotărască: „Nu voi aduce Domnului meu arderi de tot care să nu mă coste nimic"(vezi 2.Samuel 24:24).

„Cum aş putea o Doamne să reţin
Cei mai buni ani ai vieţii mele
Şi să păstrez un lucru valoros
Cînd Tu Ţi-ai dat viaţa pentru mine?"

Un alt rezultat al harului lui Dumnezeu în viaţa unui om născut din nou este dorinţa dată de Dumnezeu după sfinţire. Harul lui Dumnezeu îl învaţă că el trebuie să trăiască în vremea de acum tăgăduind nelegiuirea şi poftele lumeşti, şi cu cumpătare, dreptate şi evlavie (Tit 2:12). Amintirea marelui preţ pe care a trebuit să-l plătească Mîntuitorul pentru păcatele lui îl face să urască din toată inima păcatul. În loc să-l încurajeze la păcat, cum afirmă unii, harul lui Dumnezeu îl face să fugă de păcat ca niciodată înainte.

Mai mult încă, harul lui Dumnezeu faţă de un păcătos face ca acest om să devină inevitabil şi un misionar. El nu se mai poate purta indiferent faţă de cei din jurul lui. El are un puternic simţămînt al datoriei faţă de ei (Romani 1:14).

Inima lui e mişcată de faptul că oameni, care ar trebui să fie nişte biruitori, sînt tot legaţi în lanţurile Satanei. Cuvîntul din Proverbe 24:11 îl captivează: „Izbăveşte pe cei tîrîţi la moarte, şi scapă pe cei ce sînt aproape să fie înjunghiaţi".

Harul lui Dumnezeu face dintr-un om nu numai un misionar, ci-l face şi un prieten al Cuvîntului lui Dumnezeu, Biblia. Va începe plin de speranţă să audă în ea glasul Domnului lui prea iubit. El va cugeta asupra ei ca unul care caută după comori ascunse. Va preţui învăţăturile ei mai mult ca hrana lui fizică. El o va cerceta ca să afle în ea gîndurile lui Dumnezeu privitoare la Biserica Sa, la poporul Israel, la Neamuri şi la viitor în lumina profeţiilor.

Harul lui Dumnezeu va crea în cele din urmă în om şi dorinţa de a avea părtăşie cu El în rugăciune. Rugăciunea nu mai este pentru el o îndatorire religioasă neinteresantă, ci un privilegiu binecuvîntat. El poate

experimenta:

„Rugativii sînt făcătorii de minuni
Ce cred în Atotputerea de pe tron
Rugativii sînt cei ce schimbă lumea
Şi împărătească va fi odată răsplata lor".

Iar în sfîrşit harul lui Dumnezeu va ajuta pe cineva să aştepte revenirea Domnului, ca să zicem aşa stînd pe vîrful degetelor de la picioare. Harul îl învaţă să se uite la „fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor Isus Cristos"(Tit 2:13).

Toată veşnicia Dumnezeu va arăta apoi „nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Lui faţă de noi, în Isus Cristos"(Efeseni 2:7).

Acesta e harul lui Dumnezeu. Nici veşnicia nu poate epuiza această temă!